

I

(Legislativní akty)

SMĚRNICE

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2021/2167**ze dne 24. listopadu 2021****o správcích úvěru a obchodnících s úvěry a o změně směrnic 2008/48/ES a 2014/17/EU****(Text s významem pro EHP)**

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 53 a článek 114 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropské centrální banky ⁽¹⁾,s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽²⁾,v souladu s řádným legislativním postupem ⁽³⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Stanovení komplexní strategie pro řešení otázky úvěrů v selhání je prioritou Unie. Ačkoli odpovědnost za řešení úvěrů v selhání mají především úvěrové instituce a členské státy, úsilí o snížení současného objemu úvěrů v selhání a o zamezení jejich nadměrnému nahromadění v budoucnu má i jasný unijní rozměr. Vzhledem k vzájemnému propojení bankovních a finančních systémů v Unii, kde úvěrové instituce působí v několika jurisdikcích a členských státech zároveň, může snadno dojít k efektu přelévání mezi členskými státy a Unií, pokud jde o hospodářský růst i finanční stabilitu.
- (2) Integrovaný finanční systém zvýší odolnost hospodářské a měnové unie vůči negativním otřesům, neboť usnadní soukromé sdílení přeshraničních rizik, čímž zároveň sníží potřebu veřejného sdílení rizik. Aby se dosáhlo těchto cílů, měla by Unie dokončit budování bankovní unie a dále rozvíjet unii kapitálových trhů. Řešení problému velkého objemu úvěrů v selhání a jejich případného nahromadění v budoucnu je důležité pro upevnění bankovní unie, neboť je to nezbytné pro zajištění hospodářské soutěže v bankovním sektoru, zachování finanční stability a podporu úvěrování, aby v Unii vznikala pracovní místa a docházelo k růstu.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 444, 10.12.2018, s. 15.⁽²⁾ Úř. věst. C 367, 10.10.2018, s. 43.⁽³⁾ Stanovisko Evropského parlamentu ze dne 19. října 2021 (dosud nezveřejněno v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 9. listopadu 2021.

- (3) Ve svých závěrečích ze dne 11. července 2017 o „Akčním plánu k řešení úvěrů v selhání v Evropě“ (dále jen „akční plán“) vyzvala Rada různé instituce, aby přijaly příslušná opatření s cílem dále řešit velký objem úvěrů v selhání v Unii a zabránit jejich případnému nahromadění v budoucnu. V akčním plánu je stanoven komplexní přístup, který se zaměřuje na kombinaci doplňujících politických opatření ve čtyřech oblastech: i) bankovní dohled a regulace, ii) reforma rámců pro restrukturalizaci, insolventi a vymáhání dluhů, iii) rozvoj sekundárních trhů pro klasifikovaná aktiva a iv) podpora restrukturalizace bankovního systému. Opatření v těchto oblastech se mají přijímat na úrovni členských států a ve vhodných případech na úrovni Unie. Komise oznámila podobný záměr ve svém sdělení ze dne 11. října 2017 o dokončení bankovní unie, v němž se požaduje komplexní balíček pro řešení úvěrů v selhání v Unii.
- (4) Tato směrnice spolu s jinými opatřeními, která Komise předložila, a také opatření prováděná Evropskou centrální bankou (ECB) v souvislosti s bankovním dohledem na základě jednotného mechanismu dohledu, který provádí evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví – EBA), zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 ⁽⁴⁾, vytvoří vhodné prostředí pro úvěrové instituce, aby se zabývaly úvěry v selhání ve svých rozvahách, a sníží riziko budoucího nahromadění úvěrů v selhání.
- (5) Při vytváření makroobezřetnostních přístupů k předcházení vzniku rizik v celém systému, která jsou spojena s úvěry v selhání, je třeba, aby Evropská rada pro systémová rizika, zřízená nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1092/2010 ⁽⁵⁾, vydávala případná makroobezřetnostní varování a doporučení týkající se sekundárního trhu s úvěry v selhání.
- (6) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/630 ⁽⁶⁾ zavedlo do nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ⁽⁷⁾ nová pravidla, která vyžadují, aby úvěrové instituce odložily stranou dostatečné zdroje pro případ, že nové úvěry přestanou být spláceny, což by mohlo vytvořit vhodné pobídky pro řešení úvěrů v selhání v raném stadiu a zamezit jejich přílišnému nahromadění. Přestanou-li být úvěry spláceny, účinnější mechanismy vymáhání zajištěných úvěrů by úvěrovým institucím umožnily uplatňovat ucelenou strategii zaměřenou na vymáhání těchto úvěrů, na které se vztahují silné a účinné záruky pro dlužníka. Pokud by objem úvěrů v selhání přesto příliš vzrostl, měly by mít úvěrové instituce možnost prodat je jiným subjektům na efektivních, konkurenceschopných a transparentních sekundárních trzích. Příslušné orgány úvěrových institucí jim při tom poskytnou pomoc na základě svých stávajících zvláštních bankovních pravomocí tzv. pilíře 2 podle nařízení (EU) č. 575/2013. Pokud se úvěry v selhání stanou značným a rozsáhlým problémem, mají členské státy možnost založit vnitrostátní společnosti spravující aktiva, nebo stanovit jiná alternativní opatření v rámci současných pravidel pro státní podporu a řešení krize bank.
- (7) Tato směrnice by měla úvěrovým institucím umožnit lépe řešit úvěry, z nichž se stanou úvěry v selhání, zlepšením podmínek prodeje úvěru třetím stranám. Když se úvěrové instituce potýkají s velkým nárůstem úvěrů v selhání a nedostatkem pracovníků nebo odborných poznatků pro jejich náležitou správu, měly by mít navíc možnost buď zajišťovat správu těchto úvěrů externě specializovaným správcem úvěru, nebo převést smlouvu o úvěru na obchodníka s úvěry, který má potřebnou odvalu podstoupit riziko a odborné zkušenosti, aby to zvládl.
- (8) Ačkoli se ve veřejné diskusi v některých členských státech používají obecně pojmy „půjčky“ a „banky“, dále v textu se používají pojmy „úvěr“ nebo „smlouva o úvěru“ a „úvěrová instituce“. Tato směrnice se navíc vztahuje jak na práva věřitele plynoucí ze smlouvy o úvěru v selhání, tak na samotnou smlouvu o úvěru v selhání.

⁽⁴⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 ze dne 24. listopadu 2010 o zřízení Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovníctví), o změně rozhodnutí č. 716/2009/ES a o zrušení rozhodnutí Komise 2009/78/ES (Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 12).

⁽⁵⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1092/2010 ze dne 24. listopadu 2010 o makroobezřetnostním dohledu nad finančním systémem na úrovni Evropské unie a o zřízení Evropské rady pro systémová rizika (Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 1).

⁽⁶⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/630 ze dne 17. dubna 2019, kterým se mění nařízení (EU) č. 575/2013, pokud jde o minimální krytí ztrát z nevýkonných expozic (Úř. věst. L 111, 25.4.2019, s. 4).

⁽⁷⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. L 176, 27.6.2013, s. 1).

- (9) Tato směrnice má podpořit rozvoj sekundárních trhů pro úvěry v selhání v Unii odstraněním překážek bránících převodu těchto úvěrů úvěrovými institucemi na obchodníky s úvěry a stanovením ochranných opatření pro jejich převod a současně má chránit práva dlužníků. Každé přijaté opatření by mělo harmonizovat požadavky na udělení povolení správcům úvěru. Tato směrnice by měla proto vytvořit celounijní rámec pro obchodníky s úvěry i správce úvěru ve vztahu ke smlouvám o úvěru v selhání uzavřeným úvěrovými institucemi, přičemž správci úvěru by měli získat od příslušných orgánů členských států povolení a měli by podléhat jejich dohledu.
- (10) Obchodníci s úvěry a správci úvěru nemohou v současné době využívat výhody vnitřního trhu z důvodu překážek kladených různými vnitrostátními režimy, jelikož neexistuje specifický zaměřený a ucelený regulační režim a režim dohledu. V současné době neexistují společné unijní normy pro regulaci správců úvěru. Zejména nebyly stanoveny žádné společné normy pro regulaci vymáhání pohledávek. Členské státy mají velmi rozdílná pravidla pro to, jak mohou obchodníci s úvěry získat smlouvy o úvěru od úvěrových institucí. Obchodníci s úvěry, kteří kupují úvěr vydaný úvěrovou institucí, nejsou v některých členských státech regulováni, kdežto v jiných podléhají různým požadavkům, které se někdy rovnají požadavkům na získání povolení úvěrové instituce. Tyto rozdíly v regulačních požadavcích měly za následek vznik značných překážek bránících zákonnému přeshraničnímu nákupu úvěrů v Unii, hlavně zvýšení nákladů na dodržování předpisů, kterému obchodníci s úvěry čelili, když usilovali o nákup úvěrových portfolií. V důsledku toho působí obchodníci s úvěry v omezeném počtu členských států, což vedlo ke slabé hospodářské soutěži na vnitřním trhu, jelikož počet zainteresovaných obchodníků s úvěry zůstává nízký. To následně vedlo k neefektivním sekundárním trhům pro úvěry v selhání. Kromě toho mají vnitrostátní trhy pro úvěry v selhání v podstatě tendenci zůstat malé.
- (11) Výsledkem omezené účasti obchodníků s úvěry byla nízká poptávka, slabá hospodářská soutěž a nízké nabídkové ceny portfolií smluv o úvěru na sekundárních trzích, což je překážkou pro úvěrové instituce, aby prodávaly smlouvy o úvěru v selhání. Proto má úsilí o rozvoj trhů s úvěry poskytovanými úvěrovými institucemi a prodávanými obchodníkům s úvěry jasný unijní rozměr. Na jedné straně by úvěrové instituce měly mít možnost prodávat smlouvy o úvěrech v selhání v celé Unii na efektivních, konkurenceschopných a transparentních sekundárních trzích. Na druhé straně dokončení bankovní unie a unie kapitálových trhů vyvolává potřebu jednat s cílem předcházet nahromadění smluv o úvěrech v selhání v rozvahách úvěrových institucí, aby mohly plnit svou úlohu, kterou je financování hospodářství. Tato směrnice se proto vztahuje na obchodníky s úvěry, kteří jednají v rámci své obchodní, podnikatelské nebo profesní činnosti, pokud kupují smlouvu o úvěru, pouze v případě, že se jedná o smlouvu o úvěru v selhání.
- (12) Úvěr v selhání původně poskytnutý úvěrovou institucí se může během své správy stát úvěrem spláceným. V takovém případě by správci úvěru měli být schopni pokračovat ve výkonu své činnosti na základě svého povolení coby správci úvěru podle této směrnice.
- (13) Některé členské státy regulují správu úvěru, ale v různém rozsahu. Za prvé, tuto správu regulují pouze některé členské státy, a ty, které tak činí, ji definují velmi rozdílně. Zvýšené náklady na dodržování předpisů jsou překážkou bránící rozvoji strategií rozšíření pomocí vedlejší provozovny nebo přeshraničního poskytování služeb. Za druhé, značný počet členských států vyžaduje povolení pro některé činnosti, jež tito správci úvěru vykonávají. Uvedená povolení zahrnují různé požadavky a neposkytují možnost přeshraničního rozšíření. I to působí jako překážka bránící poskytování přeshraničních služeb. V některých případech právní předpisy vyžadují usazení v daném místě, což samo o sobě brání v uplatňování volného pohybu přeshraničních služeb.
- (14) I když správci úvěru mohou poskytovat své služby úvěrovým institucím a obchodníkům s úvěry, kteří nejsou úvěrovými institucemi, je konkurenceschopný a integrovaný trh pro správce úvěru spojen s rozvojem konkurenceschopného a integrovaného trhu pro obchodníky s úvěry. Obchodníci s úvěry se často rozhodnou zajišťovat správu úvěru externě prostřednictvím jiných subjektů, protože nemají kapacitu na to, aby je spravovali sami, a mohou se proto zdržet kupovat úvěry od úvěrových institucí, pokud nemohou některé služby zajistit externě.
- (15) Nedostatečný konkurenční tlak na trhu pro nákup úvěrů a správu úvěru má za následek to, že firmy pro správu úvěru za své služby účtují obchodníkům s úvěry vysoké poplatky, což vede k nízkým cenám na sekundárních trzích s úvěry. Úvěrové instituce jsou tak méně motivovány ke snižování svých objemů úvěrů v selhání.

- (16) Proto je potřeba přijmout opatření na úrovni Unie, aby se řešilo postavení obchodníků s úvěry a správců úvěru ve vztahu k úvěru v selhání původně poskytnutému úvěrovými institucemi. Touto směrnicí však nejsou dotčena pravidla unijního a vnitrostátního práva upravující vydávání úvěrů, včetně případů, kdy lze mít za to, že správci úvěru jsou zapojeni do zprostředkování úvěru. Touto směrnicí nejsou dotčena ani vnitrostátní pravidla, která ukládají dodatečné požadavky týkající se obchodníka s úvěry nebo správce úvěru, pokud jde o sjednání změny podmínek smlouvy o úvěru.
- (17) Členské státy mohou regulovat správu úvěru, která nespadá do oblasti působnosti této směrnice, jako jsou služby nabízené ke smlouvám o úvěru uzavřeným neúvěrovými institucemi nebo správa úvěru, kterou vykonávají fyzické osoby, a to i ukládáním požadavků rovnocenných požadavkům podle této směrnice. Tyto subjekty a fyzické osoby by však neměly mít možnost udělovat povolení pro poskytování těchto služeb v jiných členských státech.
- (18) Touto směrnicí by neměla být dotčena omezení stanovená vnitrostátním právem, pokud jde o převod práv věřitele plynoucích ze smlouvy o úvěru v selhání nebo o převod samotné smlouvy o úvěru v selhání, která není ukončena v souladu s vnitrostátním civilním právem, podle něhož se všechny splatné částky na základě dané smlouvy o úvěru stávají okamžitě splatné, jestliže je to nezbytné pro převod subjektu mimo bankovní systém. Proto bude v některých členských státech s ohledem na vnitrostátní pravidla i nadále omezen odkup smluv o úvěrech v selhání, které nejsou splatné, jsou po splatnosti méně než 90 dnů nebo nejsou ukončeny v souladu s vnitrostátním civilním právem neregulovanými věřiteli. Členské státy mají možnost regulovat převod splácených smluv o úvěru, a to ukládáním požadavků rovnocenných požadavkům podle této směrnice.
- (19) Směrnicí by nemělo být dotčeno unijní právo týkající se soudní spolupráce v civilních věcech, zejména ustanovení o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy a o příslušnosti, včetně uplatňování těchto aktů a ustanovení v jednotlivých případech podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008⁽⁸⁾ a (EU) č. 1215/2012⁽⁹⁾. Všichni věřitelé a osoby, které je zastupují, jsou povinni v rámci svých jednání se spotřebiteli a s vnitrostátními orgány dodržovat právo Unie, aby byla zajištěna ochrana práv spotřebitelů.
- (20) Správci úvěru a obchodníci s úvěry by měli vždy jednat v dobré víře, postupovat vůči dlužníkům spravedlivě a respektovat jejich soukromí. Neměli by dlužníky obtěžovat ani jim poskytovat zavádějící informace. Před prvním vymáháním pohledávek a kdykoli, kdy je o to dlužník požádá, by mu měli poskytnout informace mimo jiné o tom, že došlo k převodu, o totožnosti a kontaktních údajích obchodníka s úvěry a správce úvěru, pokud je určen, a také informace o výši částek, které dlužník dluží, a prohlášení o tom, že i nadále platí veškeré právní předpisy Unie a vnitrostátní právní předpisy.
- (21) Tato směrnice kromě toho neomezuje oblast působnosti při uplatňování pravidel Unie týkajících se ochrany spotřebitelů, a pokud se obchodníci s úvěry považují podle směrnic Evropského parlamentu a Rady 2008/48/ES⁽¹⁰⁾ a 2014/17/EU⁽¹¹⁾ za věřitele, měly by se na ně vztahovat specifické povinnosti stanovené v článku 20 směrnice 2008/48/ES a v článku 35 směrnice 2014/17/EU. Touto směrnicí není dotčena ani ochrana spotřebitelů zaručená směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES⁽¹²⁾, která zakazuje nekalé obchodní praktiky, včetně praktik používaných při vymáhání smlouvy, kdy je spotřebitel uváděn v omyl, pokud jde o jeho práva nebo povinnosti, nebo je vystaven obtěžování, nátlaku či nepatřičnému ovlivňování, mimo jiné pokud jde o načasování, místo,

⁽⁸⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. června 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I) (Úř. věst. L 177, 4.7.2008, s. 6).

⁽⁹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, (Úř. věst. L 351, 20.12.2012, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/48/ES ze dne 23. dubna 2008 o smlouvách o spotřebitelském úvěru a o zrušení směrnice Rady 87/102/EHS (Úř. věst. L 133, 22.5.2008, s. 66).

⁽¹¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/17/EU ze dne 4. února 2014 o smlouvách o spotřebitelském úvěru na nemovitosti určené k bydlení a o změně směrnic 2008/48/ES a 2013/36/EU a nařízení (EU) č. 1093/2010 (Úř. věst. L 60, 28.2.2014, s. 34).

⁽¹²⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. května 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a o změně směrnice Rady 84/450/EHS, směrnic Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 (směrnice o nekalých obchodních praktikách) (Úř. věst. L 149, 11.6.2005, s. 22).

povahu nebo přetrvávání vymáhání nebo o používání zastrašujících nebo urážlivých formulací či způsobů chování nebo o výhrůžky, jejichž cílem je učinit jakákoli opatření, která nelze přijmout v souladu se zákonem.

- (22) V článku 47 Listiny základních práv Evropské unie je zajištěno právo na spravedlivé veřejné slyšení u nezávislého nestranného soudu a možnost poradit se s právním zástupcem a být jím obhajován nebo zastupován. To může mít význam zejména z hlediska úplného pochopení všech těchto záležitostí a řešení právních argumentů a toho, aby byla zajištěna komplexní příprava zastupování ve sporu u soudu. Dlužníci, kteří nemají dostatečné zdroje, by měli moci získat právní pomoc, pokud to je nezbytné k zajištění účinného přístupu ke spravedlnosti, za podmínek stanovených platným vnitrostátním právem.
- (23) Úvěrové instituce Unie provádějí správu úvěru jako součást svého běžného podnikání. Mají stejné povinnosti ve vztahu ke smlouvám o úvěru, které poskytly samy, jako ke smlouvám o úvěru, které koupily od jiných úvěrových institucí. Jelikož jsou už regulovány a je nad nimi vykonáván dohled, znamenalo by uplatňování této směrnice na jejich činnost spojenou se správou úvěru nebo nákupem úvěrů zbytečné zdvojení nákladů na udělování povolení a dodržování předpisů, a proto se na ně tato směrnice nevztahuje. Do oblasti působnosti této směrnice nespádá ani externí zajišťování správy úvěru úvěrovými institucemi ve vztahu ke smlouvám o úvěru, ať už spláceným, či v selhání, prostřednictvím správců úvěru nebo jiných třetích stran, protože od úvěrových institucí již je vyžadováno dodržování příslušných pravidel pro externí zajišťování služeb. Kromě toho se tato směrnice nevztahuje na věřitele, kteří nejsou úvěrovými institucemi, ale podléhají podle směrnice 2008/48/ES nebo směrnice 2014/17/EU dohledu příslušného orgánu členského státu a vykonávají správu úvěru pro úvěry poskytované spotřebitelům v rámci své běžné činnosti, pokud v tomto členském státě vykonávají správu úvěru. Dále by do oblasti působnosti této směrnice neměli spadat ani správci alternativních investičních fondů, správcovské společnosti a investiční společnosti (pokud investiční společnost neurčila správcovskou společnost), jež mají povolení nebo registraci podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/65/ES⁽¹³⁾ nebo směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/61/EU⁽¹⁴⁾. A konečně existuje několik povolání, v jejichž rámci je prováděna doplňková činnost, jež se podobá správě úvěru, totiž notáři, advokáti a soudní vykonavatelé, kteří vykonávají svá povolání v souladu s vnitrostátním právem a kteří vykonávají závazná opatření, a proto by měly mít členské státy možnost vyjmout tato povolání z působnosti této směrnice.
- (24) Aby se stávajícím obchodníkům s úvěry a správcům úvěru umožnilo přizpůsobit se požadavkům vnitrostátních předpisů přijatých k provedení této směrnice, a aby se zejména správcům úvěru poskytla možnost získat povolení, umožňuje tato směrnice subjektům, které v současnosti vykonávají správu úvěru podle vnitrostátního práva, aby tak činily i nadále ve svém domovském členském státě po dobu šesti měsíců po uplynutí lhůty pro provedení této směrnice ve vnitrostátním právu. Po uplynutí této šestiměsíční lhůty by mělo být povoleno působit na trhu pouze správcům úvěru s povolením podle vnitrostátních předpisů přijatých k provedení této směrnice.
- (25) Členské státy, které již pro správu úvěru zavedly pravidla rovnocenná pravidlům stanoveným v této směrnici nebo přísnější, by měly ve svých vnitrostátních předpisech přijatých k provedení této směrnice umožnit, aby existující subjekty vykonávající správu úvěru byly automaticky uznány za povolené správce úvěru.
- (26) Na udělování povolení správcům úvěru k provozování správy úvěru v celé Unii by se měl vztahovat jednotný a harmonizovaný soubor podmínek, které by měly příslušné orgány přiměřeným způsobem uplatňovat.

⁽¹³⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/65/ES ze dne 13. července 2009 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se subjektů kolektivního investování do převoditelných cenných papírů (SKIPCP) (Úř. věst. L 302, 17.11.2009, s. 32).

⁽¹⁴⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/61/EU ze dne 8. června 2011 o správcích alternativních investičních fondů a o změně směrnice 2003/41/ES a 2009/65/ES a nařízení (ES) č. 1060/2009 a (EU) č. 1095/2010 (Úř. věst. L 174, 1.7.2011, s. 1).

- (27) Aby se předešlo snížení ochrany dlužníků a podpořila důvěra, měly by podmínky udělování a zachování povolení správců úvěru zajistit, aby správci úvěru, držitelé kvalifikované účasti ve správci úvěru a členové jeho řídicího či správního orgánu měli čistý trestní rejstřík, pokud jde o příslušné trestné činy, mimo jiné trestné činy proti majetku, trestné činy týkající se finanční činnosti, praní peněz a podvodů nebo trestné činy proti fyzické nedotknutelnosti, a aby nebyli předmětem insolvenčního řízení ani na ně nebyl dříve vyhlášen konkurs, ledaže byli rehabilitováni v souladu s vnitrostátním právem. Dodržování požadavku na transparentnost, otevřenost a spolupráci členů řídicího či správního orgánu správců úvěru v jejich obchodních jednáních s orgány dohledu a regulačními orgány v minulosti by se mělo posuzovat s ohledem na informace a poznatky, které má příslušný orgán v době udělování povolení k dispozici. Nejsou-li tyto informace či poznatky k dispozici nebo pokud v dané době nedošlo k jednání s orgány dohledu či regulačními orgány, považuje se tento požadavek za splněný.
- (28) Členské státy by měly zajistit, aby správní orgán správce úvěru jako celek disponoval náležitými znalostmi a zkušenostmi, aby mohl svou činnost vykonávat kompetentně a odpovědně. Je věcí každého členského státu, aby stanovil požadavky na dobrou pověst, náležitě znalosti a zkušenosti, ty by však neměly narušovat volný pohyb povolených správců úvěru uvnitř Unie. Za tímto účelem by měl EBA vypracovat pokyny k omezení rizika odlišného výkladu požadavků na náležitě znalosti a zkušenosti. S cílem zajistit soulad s pravidly týkajícími se ochrany dlužníků a ochrany osobních údajů by se dále měly zavést vhodné systémy správy a řízení mechanismy interní kontroly a rovněž vhodné postupy pro evidenci a vyřizování stížností, které by podléhaly dohledu. Navíc by měli mít správci úvěru zavedeny vhodné postupy pro boj proti praní peněz a proti financování terorismu v případech, ve kterých byli ve vnitrostátních předpisech přijatých k provedení směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/849⁽¹⁵⁾ správci úvěru určeni za povinné subjekty pro účely předcházení praní peněz a financování terorismu a boje proti nim. Kromě toho by správci úvěru měli být povinni jednat čestně a s náležitým zohledněním finanční situace dlužníků. Jsou-li na úrovni členských států k dispozici dluhové poradenské služby, které usnadňují splácení dluhů, měli by správci úvěru zvážit možnost doporučení těchto služeb dlužníkům.
- (29) Členské státy by měly ve svých právních předpisech přijatých k provedení této směrnice stanovit, zda smějí správci úvěru na jejich území přijímat od dlužníků v rámci výkonu správy úvěru peněžní prostředky a držet je. Je-li v daném členském státě povoleno přijímat a držet peněžní prostředky od dlužníků a mají-li správci úvěru v rámci svého obchodního modelu v úmyslu tak činit, měly by pro tyto správce úvěru platit další požadavky, aby bylo možné řešit rizika, která by mohla vzniknout v případě úpadku, totiž oddělení účtu od peněžních prostředků, a také v případě oddlužení dlužníka. Pokud domovský členský stát zakazuje správcům úvěru přijímat a držet peněžní prostředky od dlužníků, nesmějí tak správci úvěru činit ani ve svém domovském členském státě, ani v jiném hostitelském členském státě, a to ani v případě, že hostitelský členský stát povoluje získávat tyto prostředky a držet je, protože správce úvěru k tomuto účelu nezískal ve svém domovském členském státě povolení. Naproti tomu v případě, že domovský členský stát povoluje správcům úvěru přijímat a držet peněžní prostředky od dlužníků a že do svých právních předpisů začlenil příslušné požadavky, měli by mít správci úvěru možnost přijímat a držet tyto peněžní prostředky jak ve svém domovském členském státě, tak i v kterémkoli hostitelském členském státě, který to také povoluje.
- (30) Aby se zamezilo zdlouhavým postupům a nejistotě, je nezbytné stanovit požadavky na informace, které musí předložit žadatelé o povolení správce úvěru, a také přiměřené lhůty pro udělení povolení a podmínky jeho odnětí. Odejmou-li příslušné orgány povolení správci úvěru, který zajišťuje správu úvěru v jiných členských státech, měly by o tom být informovány příslušné orgány hostitelského členského státu a také členského státu, v němž byl úvěr poskytnut, pokud se liší od hostitelského a domovského členského státu. Stejně tak by se měl v domovském a hostitelském členském státě zřídit aktualizovaný rejstřík nebo seznam, který by byl na internetových stránkách příslušných orgánů veřejně přístupný, aby se zajistila transparentnost, pokud jde o počet a totožnost povolených správců úvěru.

⁽¹⁵⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/849 ze dne 20. května 2015 o předcházení využívání finančního systému k praní peněz nebo financování terorismu, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 648/2012 a o zrušení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES a směrnice Komise 2006/70/ES (Úř. věst. L 141, 5.6.2015, s. 73).

- (31) Externím zajišťováním správy úvěru prostřednictvím poskytovatelů správy úvěru by neměl být dotčen smluvní vztah mezi správcem úvěru a obchodníkem s úvěry ani závazky správce úvěru vůči obchodníkovi s úvěry. Správci úvěru by měli odpovídat za zajištění toho, aby externí zajišťování jejich činností prostřednictvím poskytovatelů správy úvěru nevedlo k nepřiměřenému provoznímu riziku ani k nedodržování jakýchkoli požadavků unijního nebo vnitrostátního práva poskytovatelem správy úvěru, ani k omezení schopnosti orgánu dohledu plnit své povinnosti a chránit práva dlužníků.
- (32) Pokud obchodník s úvěry svěří správu a vymáhání plnění smlouvy o úvěru správci úvěru, deleguje na něj svá práva a povinnosti a také své přímé kontakty s dlužníkem, přičemž dále nese konečnou odpovědnost. Vztah mezi obchodníkem s úvěry a správcem úvěru by měl být jasně stanoven v písemné smlouvě o správě úvěru a příslušné orgány by měly mít možnost ověřit, jak je takový vztah vymezen. Kromě toho by správci úvěru měli jednat čestně a s náležitým zohledněním finanční situace dlužníků. Pokud obchodník s úvěry sám nevykonává správu získaných úvěrů, měly by mít členské státy možnost stanovit, že správci úvěru a obchodníci s úvěry jsou povinni se ve smlouvě o správě úvěru dohodnout, že správce úvěru uvědomí o externím zajišťování správy úvěru obchodníka s úvěry předem.
- (33) V zájmu zajištění práva správce úvěru vykonávat přeshraniční činnost a v zájmu dohledu nad touto činností je v této směrnici stanoven postup pro výkon práva povoleného správce úvěru zapojit se do přeshraniční činnosti. Komunikace mezi příslušnými orgány domovského a hostitelského členského státu a se správcem úvěru by se měla uskutečňovat v přiměřených lhůtách. Informace o přeshraniční činnosti by od příslušných orgánů domovského členského státu měly obdržet i příslušné orgány členského státu, v němž byl úvěr poskytnut.
- (34) V souladu s touto směrnicí by se na správce úvěru vykonávajícího svou činnost v hostitelském členském státě měly vztahovat omezení a požadavky stanovené vnitrostátním právem tohoto hostitelského členského státu v souladu s touto směrnicí, které se nevztahují na jiné požadavky na vydávání povolení správcům úvěru, případně včetně zákazu přijímat a držet peněžní prostředky od dlužníků. Pokud jsou podle vnitrostátních předpisů hostitelského členského státu přijatých k provedení této směrnice zavedeny další požadavky týkající se vydávání povolení správcům úvěru, neměly by se tyto požadavky vztahovat na ty správce úvěru, kteří vykonávají přeshraniční správu úvěru v tomto hostitelském členském státě.
- (35) Za účelem zajištění efektivního a účinného dohledu nad přeshraničními správci úvěru by měl být vytvořen zvláštní rámec pro spolupráci mezi příslušnými orgány domovského a hostitelského členského státu a případně příslušnými orgány členského státu, v němž byl úvěr poskytnut. Tento rámec by měl umožnit výměnu informací o kontrolách na místě nebo na dálku a současně zachovat jejich důvěrnost a služební tajemství, ochranu práv jednotlivců a podnikatelských subjektů, poskytování pomoci a oznamování výsledků kontrol a inspekcí a přijatých opatření.
- (36) Důležitým předpokladem pro to, aby obchodníci s úvěry a správci úvěru mohli plnit svou úlohu, je, aby měli možnost získat přístup ke všem příslušným informacím, a členské státy by jim ho měly zajistit, přičemž by měly dodržovat unijní a vnitrostátní pravidla ochrany údajů. V této souvislosti je naprosto nezbytné, aby úvěrové instituce poskytovaly případným obchodníkům s úvěry podrobné informace, které by jim umožnily provádět vlastní posouzení hodnoty práv věřitele plynoucích ze smlouvy o úvěru v selhání nebo samotné smlouvy o úvěru v selhání. Úvěrové instituce by měly tyto informace poskytovat pouze jednou v průběhu řízení, a to buď v jeho počáteční fázi, nebo v jedné z následujících fází, avšak v každém případě před uzavřením dohody o převodu úvěru. Zavést tuto povinnost poskytovat informace je nezbytné a opodstatněné, aby se mohli případní obchodníci s úvěry rozhodovat před uzavřením dané transakce na základě příslušných informací, a proto je legitimní, aby úvěrové instituce poskytovaly případným obchodníkům s úvěry osobní údaje dlužníka. Tyto informace by se měly striktně omezovat pouze na to, co je naprosto nezbytné, aby měl případný obchodník s úvěry možnost posoudit hodnotu práv věřitele plynoucích ze smlouvy o úvěru v selhání nebo hodnotu samotné smlouvy o úvěru v selhání a pravděpodobnost zpětného získání hodnoty této smlouvy. Členské státy by měly zajistit, aby bylo poskytování informací případným obchodníkům s úvěry a jejich následné používání v souladu s příslušným unijním rámcem na ochranu osobních údajů.

- (37) Převádí-li úvěrová instituce smlouvu o úvěru v selhání, měla by mít povinnost informovat dvakrát ročně svůj příslušný orgán a příslušné orgány hostitelského členského státu alespoň o souhrnném zůstatku převáděných úvěrových portfolií, počtu a velikosti zahrnutých úvěrů a o tom, zda převod zahrnuje smlouvy o úvěru uzavřené se spotřebiteli. Informace poskytované ke každému úvěrovému portfoliu převedenému v jediné transakci by měly obsahovat identifikační kód právnické osoby obchodníka s úvěry nebo jeho případného zástupce, nebo pokud není tento kód k dispozici, totožnost a adresu obchodníka s úvěry a jeho případného zástupce v Unii. Pokud to považují příslušné orgány za nezbytné, například z důvodu vysokého počtu transakcí v době krize, měly by mít možnost požadovat, aby byly tyto informace poskytovány místo toho čtvrtletně. Příslušné orgány hostitelského členského státu by měly mít povinnost předat tyto informace orgánům oprávněným vykonávat dohled nad obchodníkem s úvěry. Takové požadavky na transparentnost umožňují harmonizované a efektivní monitorování převodu smlouvy o úvěru v Unii. Aby byla dodržena zásada proporcionality, měly by příslušné orgány v zájmu zamezení zdvojnásobení činnosti zohlednit informace, které již získaly na základě jiných prostředků, zejména pokud jde o úvěrové instituce. Členské státy by měly zajistit, aby za plnění povinnosti oznamovat informace o úvěrovém portfoliu příslušným orgánům poté, co je toto portfolio převedeno na obchodníka s úvěry, nesl i nadále odpovědnost správce úvěru.
- (38) V akčním plánu se uvádí, že infrastruktura údajů úvěrových institucí by byla posílena tím, že by měla jednotné a normalizované údaje týkající se smluv o úvěrech v selhání. EBA vypracoval formuláře údajů, které poskytují informace o úvěrových expozicích v bankovním portfoliu a umožní potenciálním kupcům ocenit hodnotu smluv o úvěru a poskytovat jim náležitou péči. Na jedné straně by uplatňování těchto formulářů na smlouvy o úvěru omezilo nerovnováhu v informovanosti potenciálních kupců a prodejců smluv o úvěru, a přispělo tak k rozvoji fungujícího sekundárního trhu v Unii. Na druhé straně, pokud jsou tyto formuláře příliš podrobné, mohou pro úvěrové instituce představovat nadměrnou zátěž bez jakéhokoli výrazného zisku z hlediska informací. EBA by proto měl provést přezkum těchto formulářů údajů s cílem rozpracovat je do prováděcích technických norem pro úvěrové instituce. Úvěrové instituce by měly mít povinnost používat tyto formuláře pro převod smluv o úvěrech v selhání, a to i pro převody na jiné úvěrové instituce. Tato povinnost by měla platit pouze na převod smluv o úvěrech v selhání a neměla by se vztahovat na komplikované transakce, kdy jsou smlouvy o úvěrech v selhání součástí takové transakce, mimo jiné při prodeji poboček, oblastí podnikání nebo klientských portfolií, který není omezen na smlouvy o úvěrech v selhání a na převody a je součástí probíhající restrukturalizace, kdy je úvěrová instituce prodávána v rámci platební neschopnosti, řešení krize či likvidačního řízení. Za účelem dodržení zásady proporcionality by se tyto požadavky na informace měly uplatňovat na úvěrové instituce přiměřeným způsobem s ohledem na jejich povahu a velikost. Zároveň s ohledem na rozsah povinnosti úvěrových institucí řídit se formulářem údajů by se mělo zohledňovat datum uzavření smlouvy o úvěru v selhání. Používat tyto normy s cílem usnadnit ocenění smluv o úvěru pro prodej by měli moci i další prodejci smluv o úvěru. Kromě toho by se v případě sekuritizačních transakcí, kdy jsou pro účely transparentnosti stanoveny povinné formuláře, mělo zabránit dvojímu podávání zpráv vyplývajícím z této směrnice.
- (39) Komise by měla být zmocněna k přijetí prováděcích technických norem, jež vypracuje EBA, s cílem upřesnit formuláře, které mají úvěrové instituce používat pro poskytování informací požadovaných podle této směrnice. Komise by měla tyto prováděcí technické normy přijímat prostřednictvím prováděcích aktů podle článku 291 Smlouvy o fungování Evropské unie a v souladu s článkem 15 nařízení (EU) č. 1093/2010.
- (40) Jelikož obchodníci s úvěry nevytvářejí nové úvěry, ale místo toho, jak vyplývá z této směrnice, nakupují výhradně existující smlouvy o úvěru v selhání na vlastní riziko, nevyvolávají obezřetnostní obavy a jejich potenciální příspěvek k systémovému riziku je zanedbatelný. Proto není důvodné od nich vyžadovat, aby žádali o udělení povolení, je však důležité, aby se unijní a vnitrostátní pravidla ochrany spotřebitelů uplatňovala dál a aby práva dlužníků byla i nadále právy vyplývajících z počáteční smlouvy o úvěru.
- (41) Obchodníci s úvěry ze třetích zemí by mohli dlužníkům v Unii ztížit situaci, pokud jde o to, zda se mohou spoléhat na svá práva podle práva Unie, a vnitrostátním orgánům ve výkonu dohledu nad vymáháním plnění smluv o úvěru v selhání. Úvěrové instituce by se také mohly nechat odradit od převádění těchto smluv o úvěru v selhání na obchodníky s úvěry ze třetích zemí, jelikož by mohla být ohrožena jejich dobrá pověst. Pokud zástupce obchodníka s úvěry ze třetí země, jež jsou poskytnuty fyzickým osobám, včetně spotřebitelů a nezávislých pracovníků, nebo

s úvěry poskytnutými mikropodnikům a malým a středním podnikům není úvěrovou institucí ani neúvěrovou institucí, nad níž vykonává dohled příslušný orgán členského státu v souladu se směrnicí 2008/48/ES nebo směrnicí 2014/17/EU, nebo není správcem úvěru, jemuž bylo uděleno povolení v Unii, měl by určit takový subjekt, aby zajistil zachování stejných standardů práv dlužníků po převodu smlouvy o úvěru v selhání.

- (42) Kromě toho by, s cílem lépe zajistit zachování stejných standardů práv spotřebitelů po převodu smlouvy o úvěru v selhání, měli obchodníci s úvěry, kteří mají bydliště nebo sídlo nebo, nemají-li podle jejich vnitrostátního práva sídlo, ústředí v Unii mít povinnost určit úvěrovou instituci, nebo neúvěrovou instituci, nad níž vykonává dohled příslušný orgán členského státu v souladu se směrnicí 2008/48/ES nebo směrnicí 2014/17/EU, nebo správce úvěru, aby vykonávali správu úvěru v souvislosti se smlouvami o úvěru v selhání uzavřenými se spotřebiteli.
- (43) Hostitelské členské státy by měly mít možnost rozšířit povinnost určit správce úvěru v souvislosti s jinými smlouvami o úvěru. V případech, kdy převod úvěrového portfolia zahrnuje smlouvy o úvěru se spotřebiteli, jinými fyzickými osobami nebo mikropodniky a malými a středními podniky, u nichž se vyžaduje určení úvěrové instituce, neúvěrové instituce, nad níž vykonává dohled příslušný orgán členského státu v souladu se směrnicí 2008/48/ES nebo směrnicí 2014/17/EU, nebo správce úvěru, a současně zahrnuje i jiné smlouvy o úvěru, u nichž se takové určení nevyžaduje, by měl obchodník s úvěry nebo jeho případný zástupce splnit povinnost takového určení, pokud jde o smlouvy o úvěru se spotřebiteli, s jinými fyzickými osobami nebo s mikropodniky a malými a středními podniky. Správce úvěru a obchodník s úvěry by měli dodržovat platné ujednání a vnitrostátní právo a vnitrostátním orgánům v jednotlivých členských státech by se měly udělit potřebné pravomoci pro výkon účinného dohledu nad jejich činností.
- (44) Pokud je obchodník s úvěry nebo jeho zástupce určený v souladu s touto směrnicí povinen určit správce úvěru, úvěrovou instituci, nebo neúvěrovou instituci, nad níž vykonává dohled příslušný orgán členského státu v souladu se směrnicí 2008/48/ES nebo se směrnicí 2014/17/EU, a rozhodne se sám spravovat a vymáhat práva a povinnosti týkající se práv věřitele plynoucích ze smlouvy o úvěru v selhání nebo samotné smlouvy o úvěru v selhání, považuje se za správce úvěru, a proto by měl získat povolení podle této směrnice.
- (45) Obchodníci s úvěry, kteří využívají služeb správců úvěru, úvěrových institucí, nebo neúvěrových institucí, nad nimiž vykonává dohled příslušný orgán členského státu v souladu se směrnicí 2008/48/ES nebo směrnicí 2014/17/EU, by měli o této skutečnosti informovat příslušné orgány svého domovského členského státu, aby příslušné orgány mohly vykonávat své pravomoci dohledu nad jednáním správce úvěru, úvěrové instituce, nebo neúvěrové instituce, nad níž vykonává dohled příslušný orgán členského státu v souladu se směrnicí 2008/48/ES nebo směrnicí 2014/17/EU, vůči dlužníkovi. Obchodníci s úvěry by rovněž měli včas informovat příslušné orgány pověřené dohledem nad nimi, pokud spolupracují s jiným správcem úvěru, úvěrovou institucí, nebo neúvěrovou institucí, nad níž vykonává dohled příslušný orgán členského státu v souladu se směrnicí 2008/48/ES nebo směrnicí 2014/17/EU.
- (46) Obchodníci s úvěry, kteří vymáhají plnění koupené smlouvy o úvěru přímo, by tak měli činit v souladu s právem vztahujícím se na smlouvu o úvěru, včetně pravidel ochrany spotřebitelů platných pro dlužníka. Vnitrostátní pravidla týkající se zejména vymáhání smluv, ochrany spotřebitelů a trestního práva platí i nadále a příslušné orgány by měly zajistit dodržování těchto pravidel obchodníky s úvěry na území členských států.
- (47) Aby se usnadnilo prosazování povinností stanovených v této směrnicí v případě, že obchodník s úvěry nemá bydliště ani sídlo, nebo nemá-li podle svého vnitrostátního práva sídlo, ústředí v Unii, měly by vnitrostátní právní předpisy přijaté k provedení této směrnice stanovit, že pokud je sjednán převod smlouvy o úvěru, určí obchodník s úvěry ze třetí země oprávněného zástupce, který má v Unii bydliště nebo sídlo nebo, nemá-li podle svého vnitrostátního práva sídlo, své ústředí a na něhož se příslušné orgány mohou rovněž vedle obchodníka s úvěry nebo namísto něho obracet. Tento zástupce je odpovědný za plnění povinností uložených obchodníkům s úvěry

touto směrnicí, aniž jsou dotčeny povinnosti správců úvěru. Obchodníci s úvěry, kteří převádějí smlouvy o úvěrech v selhání, by měli informovat příslušný orgán domovského členského státu alespoň o souhrnném zůstatku převáděných úvěrových portfolií, počtu a velikosti zahrnutých úvěrů a o tom, zda převody zahrnují smlouvy uzavřené se spotřebiteli, a to pololetně a na souhrnné úrovni. Informace poskytované ke každému portfoliu převedenému v rámci jediné transakce by měly obsahovat identifikační kód právnické osoby (LEI) obchodníka s úvěry nebo jeho případného zástupce v Unii, nebo pokud není tento kód k dispozici, totožnost a adresu obchodníka s úvěry a jeho případného zástupce v Unii. Pokud to považují příslušné orgány za nezbytné, například z důvodu vysokého počtu transakcí v době krize, měly by mít možnost požadovat, aby byly tyto informace poskytovány místo toho čtvrtletně.

- (48) V současnosti jsou v členských státech udělováním povolení správcům úvěru a výkonem dohledu nad nimi pověřeny různé orgány, a proto je důležité, aby členské státy objasnily jejich úlohu a udělily jim náležité pravomoci, zejména s ohledem na to, že je možné, že by musely vykonávat dohled nad subjekty zapojenými do poskytování služeb v jiných členských státech. V zájmu zajištění účinného a přiměřeného dohledu v celé Unii by členské státy měly příslušným orgánům udělit potřebné pravomoci pro plnění jejich povinností podle této směrnice, včetně pravomoci získat nezbytné informace, vyšetřovat případná porušení této směrnice, vyřizovat stížnosti dlužníků a ukládat správní sankce a nápravná opatření, včetně odnětí povolení. Pokud se takové správní sankce a nápravná opatření uplatňují, měly by členské státy zajistit, aby je příslušné orgány používaly přiměřeně a uváděly důvody svých rozhodnutí, a aby navíc tato rozhodnutí podléhala soudnímu přezkumu i v případech, kdy příslušné orgány nekonají ve stanovených lhůtách.
- (49) Ustanoveními týkajícími se porušení této směrnice není dotčeno právo členského státu zasáhnout v případě porušení vnitrostátního práva v oblasti například ochrany spotřebitele, práv dlužníků nebo trestné činnosti. V takových případech je v pravomoci příslušných orgánů hostitelského členského a členského státu, v němž byl úvěr poskytnut, státu rozhodnout, zda došlo k porušení vnitrostátního práva, a jejich pravomoci tedy touto směrnicí omezeny nejsou.
- (50) Jelikož výkonnost sekundárních trhů pro transakce se smlouvami o úvěru závisí do velké míry na dobré pověsti zapojených subjektů, měli by správci úvěru zavést účinný mechanismus pro vyřizování stížností dlužníků. Členské státy by měly zajistit, aby příslušné orgány dohledu nad obchodníky s úvěry a správci úvěru měly efektivní a dostupné postupy pro vyřizování stížností dlužníků.
- (51) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ⁽¹⁶⁾ i nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725 ⁽¹⁷⁾ se vztahují na zpracování osobních údajů pro účely této směrnice. Zejména, pokud se pro potřeby této směrnice zpracovávají osobní údaje, měl by být stanoven jejich přesný účel, uveden příslušný právní základ a měly by se dodržovat příslušné požadavky na bezpečnost stanovené v nařízení (EU) 2016/679 a současně by se měly respektovat zásady nutnosti, proporcionality, účelového omezení a transparentnosti a přiměřená doba uchovávání údajů. Pro tyto účely se v souladu s článkem 40 nařízení (EU) 2016/679 upřednostňuje kodex chování platný pro celé odvětví. Součástí všech systémů zpracovávání osobních údajů, které jsou v rámci této směrnice vytvořeny a používány, by měla být rovněž ochrana osobních údajů již od návrhu a standardní nastavení ochrany údajů. Stejně tak správní spolupráce a vzájemná pomoc mezi příslušnými orgány členských států by měly být slučitelné s pravidly ochrany osobních údajů stanovenými v nařízení (EU) 2016/679 a v souladu s vnitrostátními pravidly ochrany údajů, kterými se provádí právo Unie.

⁽¹⁶⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (Úř. věst. L 119, 4.5.2016, s. 1).

⁽¹⁷⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725 ze dne 23. října 2018 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány, institucemi a jinými subjekty Unie a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení nařízení (ES) č. 45/2001 a rozhodnutí č. 1247/2002/ES (Úř. věst. L 295, 21.11.2018, s. 39).

- (52) Aby byla zabezpečena vysoká úroveň ochrany spotřebitelů, stanoví právní předpisy Unie a vnitrostátní právní předpisy řadu práv a záruk týkajících se smluv o úvěru poskytnutých spotřebiteli. Tato práva a záruky se vztahují především na sjednávání a uzavírání smluv o úvěru, používání nekalých obchodních praktik vůči spotřebiteli, jak je stanoveno ve směrnici 2005/29/ES, a plnění či neplnění smlouvy o úvěru. Je to zejména případ dlouhodobých smluv o spotřebitelských úvěrech spadajících do oblasti působnosti směrnice 2014/17/EU, pokud jde o právo spotřebitele zcela nebo zčásti splnit své závazky plynoucí ze smlouvy o úvěru před splatností nebo být prostřednictvím evropského standardizovaného informačního přehledu v relevantních případech informován o možném převodu smlouvy o úvěru na obchodníka s úvěry. Práva dlužníka by se také neměla měnit, má-li převod smlouvy o úvěru mezi úvěrovou institucí a obchodníkem s úvěry formu novace smlouvy. Všeobecně je třeba zajistit, aby se žádní dlužníci nedostali po převodu smlouvy o úvěru z úvěrové instituce na obchodníka s úvěry do méně výhodného postavení. Tato směrnice by neměla bránit členským státům v uplatňování přísnějších ustanovení za účelem ochrany dlužníků.
- (53) Aniž jsou dotčeny další povinnosti podle směrnic 2008/48/ES a 2014/17/EU, a v zájmu zajištění vysoké úrovně ochrany spotřebitele by uvedené směrnice měly být pozměněny s cílem zajistit, aby byl spotřebitelům ve stanovené lhůtě a před jakýmkoli změnami podmínek smlouvy o úvěru předložen jasný a komplexní seznam všech těchto změn, lhůty jejich provedení a nezbytné podrobnosti a také název a adresa vnitrostátního orgánu, u něhož mohou podat stížnost.
- (54) Informacemi o změně podmínek smlouvy o úvěru podle směrnic 2008/48/ES a 2014/17/EU, jak byly zavedeny změnami v této směrnici, by neměla být dotčena žádná práva spotřebitelů stanovená ve směrnicích 2008/48/ES a 2014/17/EU včetně práv na informace.
- (55) Normotvůrce Unie přikládá ochraně poskytované spotřebitelům ve směrnici Rady 93/13/EHS ⁽¹⁸⁾ a ve směrnicích 2008/48/ES a 2014/17/EU velký význam, a proto by postoupením práv věřitele plynoucích ze smlouvy o úvěru nebo samotné smlouvy o úvěru obchodníkovi s úvěry neměla být nijak dotčena úroveň ochrany, kterou unijní právo poskytuje spotřebitelům. Obchodníci s úvěry a správci úvěru by proto měli dodržovat unijní a vnitrostátní právo platné pro původní smlouvu o úvěru a dlužník by měl mít dále stejnou úroveň ochrany, jakou poskytuje příslušné unijní a vnitrostátní právo nebo jakou stanoví unijní či vnitrostátní pravidla v případě kolize právních řádů. Členské státy by měly zajistit, aby dlužníkovi nebyly účtovány žádné jiné náklady související s převodem smlouvy o úvěru než ty, které jsou již v dané smlouvě o úvěru zahrnuty. Pokud jde o poplatky účtované spotřebitelům v případě selhání, měly by být ve směrnici 2008/48/ES učiněny změny, podle kterých se vyžaduje, aby se členské státy řídily stejnými pravidly jako ve směrnici 2014/17/EU, pokud jde o stanovení maximální výše pro poplatky a sankce.
- (56) Pokud jde o spotřebitele, měly by být směrnice 2008/48/ES a 2014/17/EU touto směrnicí změněny tak, že by členské státy měly vyžadovat, aby věřitelé měli náležité zásady a postupy, aby se ve vhodných případech snažili před zahájením řízení o vymáhání pohledávky postupovat s přiměřenou shovívavostí. Měly by být zohledněny obecné pokyny EBA o prodlení spotřebitele a realizaci zástavního práva ze dne 19. srpna 2015, obecné pokyny EBA k řízení nevykonných expozic a expozic s úlevou ze dne 31. října 2018 a obecné pokyny ECB pro banky o smlouvách o úvěru v selhání z března 2017. Při rozhodování o tom, jaká opatření shovívavosti přijmou, by měli věřitelé brát v úvahu individuální situaci spotřebitele, jeho zájmy a práva a jeho schopnost úvěr splatit, zejména včetně případů, kdy je smlouva o úvěru zajištěna nemovitostí určenou k bydlení, která je hlavním bydlištěm spotřebitele. Opatření shovívavosti by měla moci sestávat z určitých úlev pro spotřebitele, jako je úplné nebo částečné refinancování smlouvy o úvěru, nebo ze změny stávajících podmínek, jako jsou prodloužení lhůty úvěru, změna typu smlouvy o úvěru, odklad úhrady celé splátky nebo její části na určité období, změna úrokové sazby, nabídka odkladu splátek, částečné splátky, změna měny, částečné odpuštění a konsolidace dluhu. Členské státy by měly mít na vnitrostátní úrovni zavedena vhodná opatření shovívavosti. Seznam opatření shovívavosti stanovený v této směrnici jako změny směrnic 2008/48/ES a 2014/17/EU není vyčerpávající, a členské státy proto mohou stanovit další opatření. Stejně tak je na členských státech, aby určité zvláštní opatření nezavedly, pokud tak stanoví na vnitrostátní úrovni, za podmínky, že bude k dispozici přiměřený počet opatření. Zbývá-li po realizaci zástavy nesplacený dluh, měly by členské státy zajistit ochranu minimálních životních podmínek a zavést opatření usnadňující splácení, aniž by to způsobilo dlouhodobou předluženost. Členské státy by měly přinejmenším v případech, kdy má cena získaná za nemovitost určenou k bydlení vliv na částku, kterou spotřebitel dluží,

⁽¹⁸⁾ Směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o nepřiměřených podmínkách ve spotřebitelských smlouvách (Úř. věst. L 95, 21.4.1993, s. 29).

motivovat věřitele k přiměřeným krokům zajišťujícím, aby za realizovanou zástavu získali v rámci tržních podmínek nejlepší dosažitelnou cenu. Členské státy by stranám smlouvy o úvěru neměly bránit v tom, aby si výslovně sjednaly, že ke splacení úvěru věřiteli postačuje převod zajištění, zejména v případě, kdy je úvěr zajištěn hlavním bydlištěm dlužníka.

- (57) K zajištění toho, aby úroveň ochrany spotřebitele nebyla v případě postoupení práv věřitele plynoucích ze smlouvy o hypotečním úvěru nebo postoupení samotné této smlouvy o úvěru třetí straně negativně ovlivněna, měla by být ve směrnici 2014/17/EU učiněna změna s cílem stanovit, že v případě převodu úvěru, na nějž se vztahuje tato směrnice, je spotřebitel oprávněn vůči obchodníkovi s úvěry uplatnit veškeré právní prostředky, které měl k dispozici vůči původnímu věřiteli, a být informován o postoupení práv.
- (58) Členské státy se v souladu se Společným politickým prohlášením členských států a Komise ze dne 28. září 2011 o informativních dokumentech ⁽¹⁹⁾ zavázaly, že v odůvodněných případech doplní oznámení o opatřeních přijatých za účelem provedení směrnice ve vnitrostátním právu o jeden či více dokumentů s informacemi o vztahu mezi jednotlivými složkami směrnice a příslušnými částmi vnitrostátních nástrojů přijatých za účelem provedení směrnice ve vnitrostátním právu. V případě této směrnice považuje normotvůrce Unie předložení těchto dokumentů za odůvodněné.
- (59) Evropský inspektor ochrany údajů byl konzultován v souladu s čl. 42 odst. 1 nařízení (EU) 2018/1725 a dne 24. ledna 2019 vydal své stanovisko.
- (60) Komise by měla přezkoumat účinné fungování této směrnice, protože vytváření vnitřního sekundárního trhu se smlouvami o úvěrech v selhání s vysokou úrovní ochrany spotřebitele bude postupovat dále. Komise má odpovídající předpoklady k tomu, aby provedla analýzu konkrétních přeshraničních problémů, které jednotlivé členské státy nemohou odhalit ani řádně řešit, jako je riziko praní peněz a financování terorismu, které by mohly vzniknout v souvislosti se správou úvěru a činnostmi obchodníků s úvěry, a analýzu spolupráce mezi příslušnými orgány z jednotlivých členských států. Je proto vhodné, aby Komise do svého přezkumu této směrnice zahrнула rovněž důkladné posouzení rizik praní peněz a financování terorismu spojených s činnostmi prováděnými správci úvěru a obchodníky s úvěry, stejně jako správní spolupráce mezi příslušnými orgány.
- (61) Jelikož cílů této směrnice, totiž posílení rozvoje sekundárních trhů s úvěry v selhání v Unii při současném zajišťování dalšího posilování ochrany dlužníků, zejména spotřebitelů, nemůže být dosaženo uspokojivě členskými státy, ale spíše jich může být z důvodu rozsahu a účinků tohoto opatření lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje tato směrnice rámec toho, co je nezbytné pro dosažení těchto cílů,

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

HLAVA I

PŘEDMĚT, OBLAST PŮSOBNOSTI A DEFINICE

Článek 1

Předmět

Tato směrnice stanoví společný rámec a požadavky pro:

- a) správce úvěru, kteří spravují práva věřitele plynoucí ze smlouvy o úvěru v selhání nebo samotnou smlouvu o úvěru v selhání uzavřenou úvěrovou institucí usazenou v Unii a jednají jménem obchodníka s úvěry;

⁽¹⁹⁾ Úř. věst. C 369, 17.12.2011, s. 14.

- b) obchodníky s úvěry, kteří kupují práva věřitele plynoucí ze smlouvy o úvěru v selhání nebo samotnou smlouvu o úvěru v selhání uzavřenou úvěrovou institucí usazenou v Unii;

Článek 2

Oblast působnosti

1. Tato směrnice se použije na:

- a) správce úvěru jednající jménem obchodníka s úvěry v souvislosti s právy věřitele plynoucími ze smlouvy o úvěru v selhání nebo samotnou smlouvu o úvěru v selhání uzavřenou úvěrovou institucí usazenou v Unii v souladu s platným právem Unie a vnitrostátním právem;
- b) obchodníky s úvěry, kteří kupují práva věřitele plynoucí ze smlouvy o úvěru v selhání nebo samotnou smlouvu o úvěru v selhání uzavřenou úvěrovou institucí usazenou v Unii v souladu s platným právem Unie a vnitrostátním právem;

2. Pokud jde o smlouvy o úvěru spadající do oblasti působnosti této směrnice, touto směrnicí nejsou dotčeny ani zásady smluvního práva, ani zásady civilního práva podle vnitrostátního práva s ohledem na převod práv věřitele plynoucích ze smlouvy o úvěru nebo převod samotné smlouvy o úvěru, ani ochrana poskytovaná spotřebitelům nebo dlužníkům zejména podle nařízení (ES) č. 593/2008 a (EU) č. 1215/2012 a směrnic 93/13/EHS, 2008/48/ES a 2014/17/EU a podle vnitrostátních předpisů přijatých k provedení uvedených směrnic nebo podle jiných relevantních unijních a vnitrostátních právních předpisů týkajících se ochrany spotřebitele a práv dlužníků.

3. Touto směrnicí nejsou dotčena omezení převodu práv věřitele plynoucích ze smlouvy o úvěru v selhání nebo samotné smlouvy o úvěru v selhání, která není splatná nebo je po splatnosti méně než 90 dnů nebo není ukončena v souladu s vnitrostátním civilním právem, stanovená vnitrostátním právem členských států.

4. Touto směrnicí nejsou dotčeny požadavky vnitrostátních právních předpisů členských států týkající se správy práv věřitele plynoucích ze smlouvy o úvěru nebo správy samotné smlouvy o úvěru, pokud je obchodník s úvěry sekuritizační jednotkou pro speciální účel ve smyslu čl. 2 bodu 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/2402⁽²⁰⁾, pokud tyto vnitrostátní právní předpisy:

- a) nemají vliv na úroveň ochrany spotřebitele stanovenou touto směrnicí;
- b) zajišťují, aby příslušné orgány obdržely potřebné informace od správců úvěru.

5. Tato směrnice se nevztahuje na:

- a) správu práv věřitele plynoucích ze smlouvy o úvěru nebo samotné smlouvy o úvěru, které vykonává:
- i) úvěrová instituce usazená v Unii;
 - ii) správce alternativních investičních fondů povolený nebo registrovaný v souladu se směrnicí 2011/61/EU nebo správcovská společnost nebo investiční společnost povolená v souladu se směrnicí 2009/65/ES, pokud tato investiční společnost neurčila správcovskou společnost podle článku 5 uvedené směrnice jménem fondu, který spravuje;
 - iii) neúvěrová instituce, která podléhá dohledu příslušného orgánu členského státu podle článku 20 směrnice 2008/48/ES nebo článku 35 směrnice 2014/17/EU, pokud v tomto členském státě vykonává činnost;

⁽²⁰⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/2402 ze dne 12. prosince 2017, kterým se stanoví obecný rámec pro sekuritizaci a vytváří se zvláštní rámec pro jednoduchou, transparentní a standardizovanou sekuritizaci a kterým se mění směrnice 2009/65/ES, 2009/138/ES, 2011/61/EU a nařízení (ES) č. 1060/2009 a (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. L 347, 28.12.2017, s. 35).

- b) správu práv věřitele plynoucích ze smlouvy o úvěru nebo samotné smlouvy o úvěru jiné než uzavřené úvěrovou institucí usazenou v Unii, ledaže jsou práva věřitele plynoucí ze smlouvy o úvěru nebo samotná smlouva o úvěru nahrazeny smlouvou o úvěru uzavřenou takovou úvěrovou institucí;
- c) nákup práv věřitele plynoucích ze smlouvy o úvěru v selhání nebo samotné smlouvy o úvěru v selhání úvěrovou institucí usazenou v Unii;
- d) převod práv věřitele plynoucích ze smlouvy o úvěru nebo samotné smlouvy o úvěru uskutečněné přede dnem uvedeným v čl. 32 odst. 2 prvním pododstavci.

6. Členské státy mohou z působnosti této směrnice vyjmout správu práv věřitele plynoucích ze smlouvy o úvěru nebo samotné smlouvy o úvěru, kterou vykonávají notáři a soudní vykonavatelé, jak je vymezuje vnitrostátní právo, nebo advokáti ve smyslu čl. 1 odst. 2 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/5/ES ⁽²¹⁾, pokud vykonávají správu úvěru v rámci svého povolání.

Článek 3

Definice

Pro účely této směrnice se rozumí:

- 1) „úvěrovou institucí“ úvěrová instituce ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 1 nařízení (EU) č. 575/2013;
- 2) „věřitelem“ úvěrová instituce, která poskytla úvěr, nebo obchodník s úvěry;
- 3) „dlužníkem“ právnická nebo fyzická osoba, která uzavřela smlouvu o úvěru s úvěrovou institucí, včetně právního nástupce této instituce;
- 4) „smlouvou o úvěru“ smlouva původně uzavřená, změněná nebo nahrazená, na jejímž základě úvěrová instituce poskytuje úvěr ve formě odložené platby, půjčky nebo jiné podobné finanční služby;
- 5) „smlouvou o správě úvěru“ písemná smlouva uzavřená mezi obchodníkem s úvěry a správcem úvěru o službách, které má správce úvěru poskytovat jménem obchodníka s úvěry;
- 6) „obchodníkem s úvěry“ jakákoli fyzická nebo právnická osoba jiná než úvěrová instituce, která v souladu s platným právem Unie a vnitrostátním právem kupuje práva věřitele plynoucí ze smlouvy o úvěru v selhání nebo samotnou smlouvu o úvěru v selhání v rámci své obchodní, podnikatelské nebo profesní činnosti;
- 7) „poskytovatelem správy úvěru“ třetí osoba, kterou správce úvěru používá k výkonu jakékoli činnosti představující správu úvěru;
- 8) „správcem úvěru“ právnická osoba, která v rámci své obchodní činnosti spravuje a vymáhá práva a povinnosti související s právy věřitele plynoucími ze smlouvy o úvěru v selhání nebo se samotnou smlouvou o úvěru v selhání jménem obchodníka s úvěry a vykonává alespoň jednu nebo více z činností představujících správu úvěru;
- 9) „správou úvěru“ jedna nebo více z těchto činností:
 - a) vybírání nebo vymáhání veškerých splatných plateb souvisejících s právy věřitele plynoucími ze smlouvy o úvěru nebo se samotnou smlouvou o úvěru od dlužníka v souladu s vnitrostátním právem;
 - b) sjednávání změn podmínek týkajících se práv věřitele plynoucích ze smlouvy o úvěru nebo samotné smlouvy o úvěru s dlužníkem na základě pokynů vydaných obchodníkem s úvěry, pokud není správcem úvěru zprostředkovatelem úvěru ve smyslu čl. 3 písm. f) směrnice 2008/48/ES nebo čl. 4 bodu 5 směrnice 2014/17/EU, v souladu s vnitrostátním právem;

⁽²¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/5/ES ze dne 16. února 1998 o usnadnění trvalého výkonu povolání advokáta v jiném členském státě než v tom, ve kterém byla získána kvalifikace (Úř. věst. L 77, 14.3.1998, s. 36).

- c) vyřizování stížností v souvislosti s právy věřitele plynoucími ze smlouvy o úvěru nebo se samotnou smlouvou o úvěru;
 - d) informování dlužníka o veškerých změnách úroků či poplatků nebo o jakýchkoli platbách splatných v souvislosti s právy věřitele plynoucími ze smlouvy o úvěru nebo se samotnou smlouvou o úvěru;
- 10) „domovským členským státem“ ve vztahu ke správci úvěru členský stát, na jehož území se nachází jeho sídlo, nebo pokud nemá podle svého vnitrostátního práva sídlo, jeho ústředí, a ve vztahu k obchodníkovi s úvěry členský stát, na jehož území má obchodník s úvěry nebo jeho zástupce bydliště nebo sídlo nebo, nemá-li podle svého vnitrostátního práva sídlo, své ústředí;
 - 11) „hostitelským členským státem“ členský stát jiný než domovský členský stát, v němž správce úvěru zřídil pobočku nebo kde vykonává správu úvěru, a v každém případě kde má dlužník bydliště nebo je usazen nebo na jehož území se nachází jeho sídlo nebo, nemá-li podle svého vnitrostátního práva sídlo, jeho ústředí;
 - 12) „spotřebitelem“ fyzická osoba, která ve smlouvách o úvěru, na něž se vztahuje tato směrnice, jedná za účelem nesouvisejícím s její obchodní, podnikatelskou nebo profesní činností;
 - 13) „smlouvou o úvěru v selhání“ smlouva o úvěru, která je klasifikována jako nevýkonná expozice ve smyslu článku 47a nařízení (EU) č. 575/2013.

HLAVA II

SPRÁVCI ÚVĚRU

KAPITOLA I

Udělování povolení správcům úvěru

Článek 4

Obecné požadavky

1. Členské státy vyžadují, aby správce úvěru získal povolení v domovském členském státě před zahájením činnosti na jeho území v souladu s požadavky stanovenými ve vnitrostátních předpisech přijatých k provedení této směrnice.
2. Pravomoc udělit povolení uvedené v odstavci 1 tohoto článku svěří členské státy příslušným orgánům určeným podle čl. 21 odst. 3.

Článek 5

Požadavky pro udělení povolení

1. Aniž je dotčen článek 6, členské státy stanoví tyto požadavky pro udělení povolení uvedené v čl. 4 odst. 1:
 - a) žadatel je právnickou osobou ve smyslu článku 54 Smlouvy o fungování Evropské unie a jeho sídlo, nebo pokud nemá podle svého vnitrostátního práva sídlo, jeho ústředí se nachází v členském státě, ve kterém žadatel usiluje o udělení povolení;
 - b) členové řídicího nebo správního orgánu žadatele mají dostatečně dobrou pověst, což se prokazuje tím, že:
 - i) mají čistý trestní rejstřík nebo jiný rovnocenný vnitrostátní rejstřík, pokud jde o relevantní trestné činy, zejména trestné činy týkající se majetku, finančních služeb a činností, praní peněz, lichvu, podvody, daňové trestné činy, porušení profesního tajemství nebo fyzické nedotknutelnosti a pokud jde o jakékoli jiné trestné činy podle právních předpisů týkajících se obchodních společností, úpadku, platební neschopnosti nebo ochrany spotřebitele;

- ii) souhrnné účinky méně závažných incidentů se nedotýkají jejich dobré pověsti;
 - iii) byli vždy transparentní, otevření a spolupracovali při svých dřívějších obchodních jednáních s orgány dohledu a regulačními orgány;
 - iv) nejsou předmětem žádného probíhajícího insolvenčního řízení ani na ně dříve nebyl vyhlášen konkurs, ledaže byli rehabilitováni v souladu s vnitrostátním právem;
- c) řídicí nebo správní orgán žadatele jako celek disponuje náležitými znalostmi a zkušenostmi, aby mohly svou činnost vykonávat kompetentně a odpovědně.
- d) držitelé kvalifikované účasti v žadateli ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 36 nařízení (EU) č. 575/2013 mají dostatečně dobrou pověst, což se prokazuje tím, že splňují požadavky uvedené v písm. b) bodech i) a iv) tohoto odstavce;
- e) žadatel má zavedeny spolehlivé systémy správy a řízení a vhodné mechanismy vnitřní kontroly zahrnující postupy řízení rizik a účetní postupy, které zajišťují dodržování práv dlužníků a právních předpisů upravujících práva věřitele plynoucí ze smlouvy o úvěru nebo samotnou smlouvu o úvěru a nařízení (EU) 2016/679;
- f) žadatel uplatňuje vhodné zásady, které zajišťují dodržování pravidel na ochranu dlužníků a zacházení s nimi s náležitou péčí, včetně zohlednění jejich finanční situace a případné potřeby těchto dlužníků obrátit se na dluhové poradenství nebo sociální služby;
- g) žadatel má zavedeny náležité a konkrétní vnitřní postupy, které zajišťují evidenci a vyřizování stížností dlužníků;
- h) žadatel má zavedeny náležité postupy pro boj proti praní peněz a proti financování terorismu v případech, ve kterých vnitrostátní předpisy přijaté k provedení směrnice (EU) 2015/849 určují správce úvěru za povinné subjekty pro účely předcházení praní peněz a financování terorismu a boje proti nim;
- i) žadatel v souladu s platným vnitrostátním právem podléhá požadavkům na vykazování a zveřejňování informací.
2. EBA po konzultaci se všemi příslušnými zúčastněnými stranami a po zohlednění všech dotčených zájmů vydá v souladu s článkem 16 nařízení (EU) č. 1093/2010 pokyny pro požadavky uvedené v odst. 1 písm. c) tohoto článku.
3. Příslušné orgány domovského členského státu zamítnou udělení povolení uvedeného v čl. 4 odst. 1, nesplňuje-li žadatel požadavky stanovené v odstavci 1 tohoto článku a případně v čl. 6 odst. 2 písm. a).

Článek 6

Schopnost držet peněžní prostředky

1. Členské státy určí, zda se na správce úvěru při výkonu správy úvěru na jejich území vztahuje buď:
- a) povolení přijímat a držet peněžní prostředky od dlužníků za účelem jejich převodu obchodníkům s úvěry, nebo
 - b) zákaz přijímat a držet peněžní prostředky od dlužníků.

2. Mají-li správci úvěru povolení přijímat a držet peněžní prostředky od dlužníků podle odst. 1 písm. a), členské státy:
- a) stanoví vedle požadavků na udělení povolení stanovených v čl. 5 odst. 1 požadavek, aby žadatel měl v úvěrové instituci zvláštní účet, na který mají být za podmínek dohodnutých s obchodníkem s úvěry připisovány a na němž mají být uchovávány všechny peněžní prostředky přijaté od dlužníků až do jejich převedení na účet příslušného obchodníka s úvěry za podmínek sjednaných s daným obchodníkem s úvěry;
 - b) zajistí, aby byly tyto peněžní prostředky chráněny v souladu s vnitrostátním právem v zájmu obchodníků s úvěry proti pohledávkám ostatních věřitelů správců úvěru, zejména v případech platební neschopnosti;
 - c) určí, že pokud dlužník provede platbu správci úvěru, aby částečně nebo úplně splatil dlužné částky související s právy věřitele plynoucími ze smlouvy o úvěru v selhání nebo se samotnou smlouvou o úvěru v selhání, považuje se tato platba za provedenou obchodníkovi s úvěry;
 - d) vyžadují, aby správce úvěru doručil dlužníkovi na papíře nebo jiném trvalém nosiči stvrzenku nebo potvrzení o zaplacení potvrzující přijaté částky, kdykoli přijme od dlužníka peněžní prostředky.
3. Pokud správce úvěru nemá v úmyslu přijímat a držet peněžní prostředky od dlužníků v rámci svého obchodního modelu, uvede tento záměr ve své žádosti o povolení uvedené v čl. 4 odst. 1. V takových případech se požadavky stanovené v souladu s odst. 2 písm. a) tohoto článku nepoužijí.

Článek 7

Postup udělování povolení správcům úvěru

1. Členské státy zavedou postup udělování povolení správcům úvěru, který žadateli umožní podat žádost a poskytnout veškeré informace, které příslušný orgán domovského členského státu potřebuje k ověření toho, zda žadatel splnil všechny podmínky stanovené ve vnitrostátních předpisech přijatých k provedení čl. 5 odst. 1, a v relevantních případech v čl. 6 odst. 2 písm. a).
2. K žádosti o udělení povolení správci úvěru uvedené v odstavci 1 se připojí:
- a) doklad právního postavení žadatele a kopie jeho zakladatelského dokumentu a stanov společnosti;
 - b) adresa ústředí nebo sídla žadatele;
 - c) totožnost členů řídicího nebo správního orgánu žadatele a držitelů kvalifikované účasti v žadateli ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 36 nařízení (EU) č. 575/2013;
 - d) doklad, že žadatel splňuje požadavky stanovené v čl. 5 odst. 1 písm. b) a c);
 - e) doklad, že držitelé kvalifikované účasti v žadateli ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 36 nařízení (EU) č. 575/2013 splňují podmínky stanovené v čl. 5 odst. 1 písm. d) této směrnice;
 - f) doklad o systémech správy a řízení a mechanismech vnitřní kontroly uvedených v čl. 5 odst. 1 písm. e);
 - g) doklad o politice uvedené v čl. 5 odst. 1 písm. f);
 - h) doklad o vnitřních postupech uvedených v čl. 5 odst. 1 písm. g);
 - i) doklad o postupech uvedených v čl. 5 odst. 1 písm. h);
 - j) v relevantních případech doklad o existenci zvláštního účtu u úvěrové instituce podle čl. 6 odst. 2 písm. a);
 - k) každá smlouva o externím zajišťování uvedená v čl. 12 odst. 1.

3. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány domovského členského státu do 45 dnů od obdržení žádosti o udělení povolení posoudily, zda je žádost úplná.
4. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány domovského členského státu do 90 dnů od obdržení úplné žádosti nebo v případě, že je žádost považována za neúplnou, od obdržení požadovaných informací oznámily žadateli, zda mu bylo povolení uděleno nebo zamítnuto, a případné zamítnutí odůvodní.
5. Členské státy zajistí, aby žadatel měl právo podat opravný prostředek k soudu v případě, že příslušné orgány domovského členského státu rozhodnou žádost o udělení povolení zamítnout podle čl. 5 odst. 3, a rovněž v případě, že příslušné orgány nepřijmou žádné rozhodnutí týkající se této žádosti ve lhůtě stanovené v odstavci 4 tohoto článku.

Článek 8

Odnětí povolení

1. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány domovského členského státu měly potřebné dohledové, vyšetřovací a sankční pravomoci v souladu s článkem 22, které jim umožní odejmout povolení udělené správci úvěru, který:
 - a) nevyužije povolení do 12 měsíců od jeho udělení;
 - b) výslovně se povolení vzdá;
 - c) nevykonává činnosti správce úvěru po dobu delší než 12 měsíců;
 - d) získal povolení na základě nepravdivých prohlášení nebo jinými nedovolenými prostředky;
 - e) již nesplňuje požadavky pro udělení povolení správce úvěru stanovené v čl. 5 odst. 1 a v relevantních případech v čl. 6 odst. 2 písm. a);
 - f) se dopustil závažného porušení platných pravidel, včetně vnitrostátních předpisů přijatých k provedení této směrnice, nebo jiných pravidel na ochranu spotřebitele, včetně platných pravidel hostitelského členského státu a členského státu, v němž byl úvěr poskytnut.
2. Je-li v souladu s odstavcem 1 tohoto článku povolení odňato, členské státy zajistí, aby příslušné orgány domovského členského státu neprodleně informovaly příslušné orgány hostitelského členského státu, pokud správce úvěru poskytuje služby podle článku 13, a rovněž příslušné orgány členského státu, v němž byl úvěr poskytnut, pokud je tento stát odlišný od hostitelského a domovského členského státu.

Článek 9

Seznam nebo rejstřík povolených správců úvěru

1. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány zavedly a udržovaly alespoň seznam nebo, je-li to považováno za vhodnější, vnitrostátní rejstřík všech správců úvěru, kteří mají povolení poskytovat služby na jejich území, včetně správců úvěru poskytujících služby podle článku 13 této směrnice.

EBA vypracuje v souladu s článkem 16 nařízení (EU) č. 1093/2010 pokyny pro vytvoření a vedení těchto seznamů nebo rejstříků a upřesní druhy informací, které v nich mají být obsaženy, aby byly zajištěny rovné podmínky v celé Unii a transparentnost pro obchodníka s úvěry a dlužníka.
2. Seznam nebo rejstřík uvedené v odstavci 1 musí být veřejně přístupný online na internetových stránkách příslušných orgánů a musí být pravidelně aktualizován.

3. V případě odnětí povolení podle článku 8 příslušné orgány bez zbytečného odkladu seznam nebo rejstřík uvedený v odstavci 1 tohoto článku aktualizují.

Článek 10

Vztahy s dlužníky, informování o převodech a následná komunikace

1. Členské státy vyžadují, aby obchodníci s úvěry a správci úvěru ve svých vztazích s dlužníky:

- a) jednali v dobré víře, spravedlivě a profesionálně;
- b) poskytovali dlužníkům informace, které nejsou zavádějící, nejasné ani nepravdivé;
- c) respektovali a chránili osobní údaje a informace od dlužníků;
- d) komunikovali s dlužníky způsobem, který nepředstavuje obtěžování, nátlak ani nepatřičné ovlivňování.

2. Členské státy zajistí, aby po každém převodu práv věřitele plynoucích ze smlouvy o úvěru v selhání nebo převodu samotné smlouvy o úvěru v selhání na obchodníka s úvěry a vždy před prvním vymáháním pohledávek, ale také kdykoli o to požádá dlužník, zaslal obchodník s úvěry nebo, pokud je určen k výkonu správy úvěru, subjekt uvedený v čl. 2 odst. 5 písm. a) bodě i) nebo iii) či správce úvěru dlužníkovi sdělení na papíře nebo na jiném trvalém nosiči, které uvádí přinejmenším:

- a) informace o převodu, ke kterému došlo, včetně data převodu;
- b) totožnost a kontaktní údaje obchodníka s úvěry;
- c) totožnost a kontaktní údaje správce úvěru nebo subjektu uvedeného v čl. 2 odst. 5 písm. a) bodě i) nebo iii), byl-li určen;
- d) doklady o povolení správce úvěru uděleného podle článku 7, byl-li určen;
- e) totožnost a kontaktní údaje případného poskytovatele správy úvěru;
- f) kontaktní referenční místo u obchodníka s úvěry nebo, je-li určen k výkonu správy úvěru, u subjektu uvedeného v čl. 2 odst. 5 písm. a) bodě i) nebo iii) nebo u správce úvěru a u případného poskytovatele správy úvěru, od něhož lze v případě potřeby obdržet informace, přičemž tyto údaje musí být zvýrazněny;
- g) částky splatné dlužníkem v době sdělení s podrobným uvedením toho, co je splatné jako jistina, úroky, poplatky a jiné povolené platby;
- h) prohlášení, že nadále platí veškeré příslušné unijní a vnitrostátní právo týkající se zejména vymáhání smluv, ochrany spotřebitele, práv dlužníků a trestního práva;
- i) název, adresu a kontaktní údaje příslušných orgánů členského státu, na jehož území má dlužník bydliště nebo sídlo nebo, nemá-li podle svého vnitrostátního práva sídlo, ústředí, u kterých může podat stížnost.

Sdělení uvedené v prvním pododstavci musí být napsáno tak, aby bylo jasné a srozumitelné pro širokou veřejnost.

3. Členské státy zajistí, aby veškerá následná komunikace s dlužníkem, obchodníkem s úvěry nebo, je-li určen k výkonu správy úvěru, subjektem uvedeným v čl. 2 odst. 5 písm. a) bodě i) nebo iii) nebo správcem úvěru obsahovala informace uvedené v odst. 2 písm. f) tohoto článku; v případě prvního sdělení po určení nového správce úvěru musí obsahovat rovněž informace uvedené v odst. 2 písm. c) a d) tohoto článku.

4. Odstavci 2 a 3 nejsou dotčeny žádné dodatečné požadavky týkající se komunikace stanovené v jiném platném unijním nebo vnitrostátním právu.

Článek 11

Smluvní vztah mezi správcem úvěru a obchodníkem s úvěry

1. Členské státy zajistí, aby v případě, kdy obchodník s úvěry sám nevykonává správu úvěru, poskytoval určený správce úvěru na základě smlouvy o správě úvěru uzavřené s obchodníkem s úvěry své služby týkající se správy a vymáhání práv věřitele plynoucích ze smlouvy o úvěru v selhání nebo samotné smlouvy o úvěru v selhání.
2. Smlouva o správě úvěru uvedená v odstavci 1 musí obsahovat:
 - a) podrobný popis činností představujících správu úvěru vykonávaných správcem úvěru;
 - b) výši odměny správce úvěru nebo způsob jejího výpočtu;
 - c) rozsah, v jakém správce úvěru může zastupovat obchodníka s úvěry ve vztahu k dlužníkovi;
 - d) závazek stran dodržovat právo Unie a vnitrostátní právo vztahující se na práva věřitele plynoucí ze smlouvy o úvěru nebo na samotnou smlouvu o úvěru, včetně v oblasti ochrany spotřebitele a osobních údajů;
 - e) ustanovení požadující zacházení s dlužníky s náležitou péčí.
3. Členské státy zajistí, aby smlouva o správě úvěru uvedená v odstavci 1 obsahovala požadavek, aby správce úvěru před externím zajištěním jakékoli činnosti představující správu úvěru informoval obchodníka s úvěry.
4. Členské státy zajistí, aby správce úvěru po dobu nejméně pěti let ode dne ukončení smlouvy o správě úvěru uvedené v odstavci 1, nebo po dobu zákonné promlčecí lhůty platné v domovském členském státě, v obojím případě však nejvýše po dobu deseti let, vedl a udržoval tyto záznamy:
 - a) relevantní korespondenci s obchodníkem s úvěry i dlužníkem za podmínek stanovených platným vnitrostátním právem;
 - b) relevantní pokyny obdržené od obchodníka s úvěry k právům věřitele plynoucím z každé smlouvy o úvěru v selhání nebo k samotné smlouvě o úvěru v selhání, kterou spravuje a jejíž plnění vymáhá jménem obchodníka s úvěry za podmínek stanovených platným vnitrostátním právem;
 - c) smlouvu o správě úvěru.
5. Členské státy zajistí, aby správce úvěru zpřístupnil záznamy uvedené v odstavci 4 příslušným orgánům na jejich žádost.

Článek 12

Externí zajišťování správy úvěru

1. Členské státy zajistí, aby správce úvěru zůstal i v případě, že k provedení jakékoli činnosti představující správu úvěru využije poskytovatele správy úvěru, plně odpovědným za dodržování všech povinností podle vnitrostátních předpisů přijatých k provedení této směrnice. Na externí zajišťování takové správy úvěru se vztahují tyto podmínky:
 - a) mezi správcem úvěru a poskytovatelem správy úvěru je uzavřena písemná smlouva o externím zajišťování služeb nebo činností, v níž se vyžaduje, aby poskytovatel správy úvěru dodržoval platné právní předpisy, včetně vnitrostátních předpisů přijatých k provedení této směrnice, a příslušné právo Unie nebo vnitrostátní právo vztahující se na práva věřitele plynoucí ze smlouvy o úvěru nebo na samotnou smlouvu o úvěru;
 - b) současné externí zajišťování všech činností představujících správu úvěru prostřednictvím poskytovatele správy úvěru je zakázáno;
 - c) smlouvou o externím zajišťování služeb s poskytovatelem správy úvěru nejsou dotčeny smluvní vztah mezi správcem úvěru a obchodníkem s úvěry ani závazky správce úvěru vůči obchodníkovi s úvěry nebo dlužníkům;

- d) externím zajišťováním některých činností představujících správu úvěru není dotčeno dodržování požadavků na povolení stanovených v čl. 5 odst. 1 správcem úvěru;
- e) externí zajišťování činností prostřednictvím poskytovatele správy úvěru nebrání příslušným orgánům v dohledu nad správcem úvěru v souladu s články 14 a 21;
- f) správce úvěru má přímý přístup ke všem relevantním informacím o správě úvěru externě zajišťované prostřednictvím poskytovatele správy úvěru;
- g) po ukončení smlouvy o externím zajišťování má správce úvěru odborné znalosti a zdroje, aby mohl poskytovat externě zajišťovanou správu úvěru.

Externí zajišťování činností nesmí být prováděno způsobem, který by narušoval kvalitu vnitřní kontroly či spolehlivost správce úvěru nebo nepřetržitý výkon jeho správy úvěru.

2. Členské státy zajistí, aby správce úvěru informoval příslušné orgány domovského členského státu a v relevantních případech hostitelského členského státu před zahájením externího zajišťování správy úvěru podle odstavce 1.

3. Členské státy zajistí, aby správce úvěru po dobu nejméně pěti let ode dne ukončení smlouvy uvedené v odstavci 1, nebo po dobu zákonné promlčecí lhůty platné v členském státě, v obojím případě však nejvýše po dobu deseti let, vedl a udržoval záznamy o relevantních pokynech udělených poskytovateli správy úvěru za podmínek stanovených platným vnitrostátním právem a o smlouvě o externím zajišťování.

4. Členské státy zajistí, aby správce úvěru a poskytovatel správy úvěru zpřístupnili informace uvedené v odstavci 3 příslušným orgánům na jejich žádost.

5. Členské státy zajistí, aby poskytovatelům správy úvěru nebylo dovoleno přijímat a držet peněžní prostředky od dlužníků.

KAPITOLA II

Přeshraniční správa úvěru

Článek 13

Svoboda poskytování správy úvěru v hostitelském členském státě

1. Členské státy zajistí, aby správce úvěru, jemuž bylo uděleno povolení v souladu s čl. 4 odst. 1 v domovském členském státě, měl právo poskytovat v Unii služby, na které se toto povolení vztahuje, aniž jsou dotčeny jakékoli požadavky nebo omezení stanovené vnitrostátním právem hostitelského členského státu v souladu s touto směrnicí, včetně případného zákazu přijímat a držet peněžní prostředky od dlužníků, jež nesouvisí s požadavky na povolení správců úvěru ani s požadavky, které byly stanoveny za účelem opětovného sjednání podmínek vztahujících se k právům věřitele plynoucím ze smlouvy o úvěru nebo k samotné smlouvě o úvěru.

2. Členské státy zajistí, aby správce úvěru, jemuž bylo uděleno povolení v souladu s čl. 4 odst. 1 v domovském členském státě, v případě, že hodlá poskytovat služby v hostitelském členském státě, předložil příslušnému orgánu domovského členského státu tyto informace:

- a) hostitelský členský stát, v němž správce úvěru hodlá poskytovat služby, a pokud je tato informace správcí úvěru již známa, členský stát, v němž byl daný úvěr poskytnut, pokud se tento stát liší od hostitelského a domovského členského státu;
- b) adresu případné pobočky správce úvěru v hostitelském členském státě;
- c) totožnost a adresu případného poskytovatele správy úvěru v hostitelském členském státě;

- d) totožnost osob odpovědných za řízení poskytování správy úvěru v hostitelském členském státě;
- e) v příslušných případech podrobné informace o opatřeních přijatých pro přizpůsobení vnitřních postupů, systému správy a řízení a mechanismů vnitřní kontroly správce úvěru za účelem zajištění dodržování právních předpisů vztahujících se na práva věřitele plynoucí ze smlouvy o úvěru nebo na samotnou smlouvu o úvěru;
- f) popis postupu zavedeného proti praní peněz a financování terorismu, pokud vnitrostátní předpisy hostitelského členského státu přijaté k provedení směrnice (EU) 2015/849 určují správce úvěru jako povinné subjekty pro účely předcházení praní peněz a financování terorismu a boje proti nim;
- g) že správce úvěru má vhodné prostředky ke komunikaci v jazyce hostitelského členského státu nebo v jazyce smlouvy o úvěru;
- h) zda má správce úvěru ve svém domovském členském státě povolení přijímat a držet peněžní prostředky od dlužníků.

3. Příslušné orgány domovského členského státu do 45 dnů od obdržení všech informací uvedených v odstavci 2 sdělí tyto informace příslušným orgánům hostitelského členského státu, který jejich přijetí neprodleně potvrdí. Příslušné orgány domovského členského státu poté informují správce úvěru o datu, kdy byly informace sděleny příslušným orgánům hostitelského členského státu, a o datu, kdy tyto příslušné orgány potvrdily přijetí informací. Příslušné orgány domovského členského státu rovněž sdělí veškeré informace uvedené v odstavci 2 příslušným orgánům členského státu, v němž byl úvěr poskytnut, pokud se tento stát liší od hostitelského a domovského členského státu.

4. Členské státy zajistí, aby měl správce úvěru právo obrátit se na soud, pokud příslušné orgány domovského členského státu informace uvedené v odstavci 2 nesdělí.

5. Členské státy zajistí, aby mohl správce úvěru začít poskytovat služby v hostitelském členském státě od dřívější z těchto událostí:

- a) obdržení sdělení od příslušných orgánů hostitelského členského státu, kterým potvrzují přijetí sdělení podle odstavce 3;
- b) v případě neobdržení sdělení uvedeného v písmenu a) tohoto odstavce po uplynutí dvou měsíců ode dne předložení všech informací podle odstavce 2 příslušným orgánům hostitelského členského státu.

6. Členské státy zajistí, aby správce úvěru informoval příslušné orgány domovského členského státu o jakékoli následné změně informací, které mají být sděleny v souladu s odstavcem 2. V takových případech členské státy zajistí dodržování postupu stanoveného v odstavcích 3, 4 a 5.

7. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány hostitelského členského státu v seznamu nebo v rejstříku uvedených v článku 9 evidovaly správce úvěru, kteří mají povolení vykonávat správu úvěru na jejich území, a podrobné údaje o domovském členském státě.

Článek 14

Dohled nad správci úvěru, kteří poskytují přeshraniční služby

1. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány domovského členského státu přezkoumaly a vyhodnotily, zda správce úvěru, který vykonává správu úvěru v hostitelském členském státě, trvale dodržuje požadavky této směrnice.

2. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány domovského členského státu měly pravomoc vykonávat dohled nad správci úvěru, vyšetřovat je a ukládat jim správní sankce a nápravná opatření ve vztahu k požadavkům této směrnice při jejich výkonu správy úvěru v hostitelském členském státě.
3. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány domovského členského státu oznamovaly opatření přijímaná ve vztahu ke správci úvěru příslušným orgánům hostitelského členského státu a případně členského státu, v němž byl úvěr poskytnut, pokud se tento stát liší od hostitelského a domovského členského státu.
4. Členské státy zajistí, aby v případě, že správce úvěru vykonává správu úvěru v hostitelském členském státě, příslušné orgány domovského členského státu a příslušné orgány hostitelského členského státu a případně členského státu, ve kterém byl úvěr poskytnut, pokud se tento stát liší od hostitelského a domovského členského státu, úzce spolupracovaly při výkonu svých funkcí a povinností, zejména při provádění kontrol, vyšetřování a kontrol na místě.
5. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány domovského státu při plnění svých funkcí a povinností stanovených touto směrnicí požádaly příslušné orgány hostitelského členského státu o pomoc při výkonu kontroly na místě týkající se pobočky založené v hostitelském členském státě nebo poskytovatele správy úvěru určeného v hostitelském členském státě. Kontrola na místě týkající se pobočky nebo poskytovatele správy úvěru se provádí v souladu s právem členského státu, v němž kontrola probíhá.
6. Členské státy dále zajistí, aby příslušné orgány hostitelského členského státu byly oprávněny rozhodnout o nejvhodnějších opatřeních přijatých v jednotlivých případech, aby vyhověly žádosti příslušných orgánů domovského členského státu o pomoc.
7. Rozhodnou-li příslušné orgány hostitelského členského státu, že provedou kontroly na místě jménem příslušných orgánů domovského členského státu, neprodleně o jejich výsledcích informují příslušné orgány domovského členského státu.
8. Příslušné orgány hostitelského členského státu mohou z vlastního podnětu provádět kontroly, inspekce a šetření správy úvěru, kterou na jejich území vykonává správce úvěru, jemuž bylo uděleno povolení v domovském členském státě. Příslušné orgány hostitelského členského státu neprodleně poskytnou výsledky těchto kontrol, inspekcí a šetření příslušným orgánům domovského členského státu.
9. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány hostitelského členského státu v případě, že mají důkazy o tom, že správce úvěru vykonávající správu úvěru na jejich území podle článku 13 porušuje platná pravidla, včetně povinností vyplývajících z vnitrostátních předpisů přijatých k provedení této směrnice, předaly tyto důkazy příslušným orgánům domovského členského státu a požádaly je, aby přijaly vhodná opatření, aniž jsou dotčeny dohledové, vyšetřovací a sankční pravomoci příslušných orgánů hostitelského členského státu ve vztahu ke správci úvěru podle vnitrostátního práva, zejména pravidla upravující úvěr nebo smlouvu o úvěru.
10. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány členského státu, v němž byl úvěr poskytnut, pokud se tento stát liší od hostitelského a domovského členského státu, v případě, že mají k dispozici důkazy o tom, že správce úvěru porušuje povinnosti stanovené v této směrnici nebo ve vnitrostátních pravidlech upravujících úvěr nebo smlouvu o úvěru, předaly tyto důkazy příslušným orgánům domovského členského státu a požádaly je, aby přijaly vhodná opatření, aniž jsou dotčeny dohledové, vyšetřovací a sankční pravomoci příslušných orgánů členského státu, v němž byl úvěr poskytnut, pokud se tento stát liší od hostitelského a domovského členského státu.
11. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány domovského členského státu nejpozději dva měsíce od podání žádosti uvedené v odstavci 9 příslušným orgánům hostitelského členského státu, které jim předaly důkazy, sdělily podrobnosti o všech správních a jiných řízeních, která byla zahájena ve vztahu k těmto důkazům, nebo o všech správních sankcích a nápravných opatřeních přijatých vůči správci úvěru nebo odůvodněné rozhodnutí, proč nebyla přijata žádná opatření. Pokud bylo zahájeno řízení, příslušné orgány domovského členského státu pravidelně informují příslušné orgány hostitelského členského státu o jeho stavu.

12. Členské státy zajistí, aby v případě, že správce úvěru dále porušuje platná pravidla, včetně svých povinností podle této směrnice, a poté, co o tom příslušné orgány hostitelského členského státu informovaly domovský členský stát, byly příslušné orgány hostitelského členského státu oprávněny uložit vhodné správní sankce a nápravná opatření s cílem zajistit dodržování této směrnice, je-li splněna kterákoli z těchto podmínek:

- a) správce úvěru nepřijal žádná odpovídající a účinná opatření s cílem v přiměřené lhůtě napravit porušení předpisů, nebo
- b) jedná se o naléhavý případ, kdy je nezbytné přijmout okamžité opatření k řešení závažné hrozby pro kolektivní zájmy dlužníků.

Příslušné orgány hostitelského členského státu mohou uložit správní sankce a nápravná opatření uvedené v prvním pododstavci bez ohledu na jakékoli správní sankce a nápravná opatření, které již uložily příslušné orgány domovského členského státu.

Kromě toho mohou příslušné orgány hostitelského členského státu zakázat další činnosti správce úvěru, který porušuje platná pravidla, včetně svých povinností podle této směrnice, dokud příslušný orgán domovského členského státu nepřijme odpovídající rozhodnutí nebo dokud správce úvěru nepřijme opatření k nápravě.

HLAVA III

OBCHODNÍCI S ÚVĚRY

Článek 15

Právo na informace o právech věřitele plynoucích ze smlouvy o úvěru v selhání nebo o samotné smlouvě o úvěru v selhání.

1. Členské státy zajistí, aby úvěrová instituce poskytla potenciálnímu obchodníkovi s úvěry nezbytné informace o právech věřitele plynoucích ze smlouvy o úvěru v selhání nebo o samotné smlouvě o úvěru v selhání a o případném kolaterálu s cílem umožnit potenciálnímu obchodníkovi s úvěry samostatně posoudit hodnotu práv věřitele plynoucích ze smlouvy o úvěru v selhání nebo samotné smlouvy o úvěru v selhání a pravděpodobnost zpětného získání hodnoty této smlouvy před uzavřením smlouvy o převodu těchto práv věřitele plynoucích ze smlouvy o úvěru v selhání nebo samotné smlouvy o úvěru v selhání, přičemž zajistí ochranu informací poskytnutých úvěrovou institucí a důvěrnost obchodních údajů.

2. Členské státy vyžadují od úvěrových institucí, které převádějí práva věřitele plynoucí ze smlouvy o úvěru v selhání nebo samotnou smlouvu o úvěru v selhání na obchodníka s úvěry, aby dvakrát ročně poskytl příslušným orgánům hostitelského členského státu určeným v souladu s čl. 21 odst. 3 této směrnice a příslušným orgánům uvedeným v čl. 4 odst. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU ⁽²²⁾ přinejmenším tyto údaje:

- a) identifikační označení právnické osoby (LEI) obchodníka s úvěry nebo jeho případného zástupce určeného v souladu s článkem 19, nebo pokud takové označení neexistuje:
 - i) totožnost obchodníka s úvěry nebo členů jeho řídicího nebo správního orgánu a držitelů kvalifikované účasti v obchodníkovi s úvěry ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 36 nařízení (EU) č. 575/2013, a
 - ii) adresu obchodníka s úvěry nebo jeho případného zástupce určeného v souladu s článkem 19;

⁽²²⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU ze dne 26. června 2013 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o obezřetnostním dohledu nad úvěrovými institucemi a o změně směrnice 2002/87/ES a zrušení směrnic 2006/48/ES a 2006/49/ES (Úř. věst. L 176, 27.6.2013, s. 338).

- b) souhrnný nesplacený zůstatek převáděných práv věřitele plynoucích ze smlouvy o úvěru v selhání nebo samotné převáděné smlouvy o úvěru v selhání;
 - c) počet a objem převáděných práv věřitele plynoucích ze smluv o úvěru v selhání nebo samotných převáděných smluv o úvěru v selhání;
 - d) zda převod zahrnuje práva věřitele plynoucí ze smluv o úvěru v selhání nebo samotné smlouvy o úvěru v selhání uzavřené se spotřebiteli a druhy případných aktiv, která smlouvy o úvěru v selhání zajišťují.
3. Příslušné orgány uvedené v odstavci 2 mohou požadovat, aby úvěrové instituce poskytly informace podle uvedeného odstavce čtvrtletně, kdykoli to uvedené orgány budou považovat za nezbytné, mimo jiné s cílem lépe monitorovat vysoký počet převodů, k nimž může docházet během krizového období.
4. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány hostitelského členského státu neprodleně sdělovaly informace uvedené v odstavcích 2 a 3 a veškeré další informace, které by mohly považovat za potřebné pro plnění svých funkcí a povinností podle této směrnice, příslušným orgánům domovského členského státu obchodníka s úvěry.
5. Odstavce 1 až 4 se uplatňují v souladu s nařízeními (EU) 2016/679 a (EU) 2018/1725.

Článek 16

Prováděcí technické normy pro formuláře údajů

1. EBA zpracuje návrh prováděcích technických norem stanovujících formuláře, které mají úvěrové instituce použít pro podávání informací uvedených v čl. 15 odst. 1 s cílem poskytnout podrobné informace o svých úvěrových expozicích v účetnictví pro obchodníky s úvěry za účelem analýzy, náležité péče ve finanční oblasti a ocenění práv věřitele plynoucích ze smlouvy o úvěru v selhání nebo samotné smlouvy o úvěru v selhání.
2. EBA v návrzích prováděcích technických norem uvedených v odstavci 1 tohoto článku upřesní pole pro údaje, včetně toho, která z těchto polí jsou povinná, a vymezí zacházení s důvěrnými informacemi podle čl. 15 odst. 1.
3. Návrhy prováděcích technických norem musí být přiměřené povaze a objemu úvěrů a úvěrových portfolií.
4. Při přípravě návrhů prováděcích technických norem uvedených v odstavci 1 EBA zohlední:
- a) stávající tržní postupy při sdílení údajů mezi kupujícími a prodávajícími;
 - b) zpětnou vazbu od uživatelů, pokud jde o jejich zkušenosti s používáním stávajících formulářů EBA pro převádění úvěrů v selhání;
 - c) stávající obdobné požadavky na úrovni členských států a
 - d) význam minimalizace nákladů na zpracování pro úvěrové instituce a obchodníky s úvěry.
5. EBA předloží Komisi návrhy prováděcích technických norem uvedené v odstavci 1 do 29. září 2022.
6. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v odstavci 1 v souladu s článkem 15 nařízení (EU) č. 1093/2010.

7. Formuláře údajů se použijí pro transakce týkající se úvěrů poskytnutých dne 1. července 2018 nebo později, z nichž se stanou úvěry v selhání po 28. prosinci 2021. U úvěrů, které byly vydány mezi 1. červencem 2018 a dnem vstupu prováděcích technických norem uvedených v odstavci 1 v platnost, uvedou úvěrové instituce do formuláře údajů informace, které již mají k dispozici.

8. Členské státy zajistí, aby úvěrové instituce uplatňovaly rovněž prováděcí technické normy uvedené v odstavci 6 na převod práv věřitele plynoucích ze smlouvy o úvěru v selhání nebo samotné smlouvy o úvěru v selhání na jiné úvěrové instituce. Formuláře údajů úvěrové instituce použijí pro poskytování informací mezi úvěrovými institucemi v případech, kdy dojde pouze k převodu práv věřitele plynoucích ze smlouvy o úvěru v selhání nebo k převodu samotné smlouvy o úvěru v selhání.

Článek 17

Povinnosti obchodníků s úvěry

1. Členské státy zajistí, aby:

- a) obchodník s úvěry, který má bydliště nebo sídlo nebo, nemá-li podle svého vnitrostátního práva sídlo, ústředí v Unii, určil subjekt uvedený v čl. 2 odst. 5 písm. a) bodě i) nebo iii) nebo správce úvěru k výkonu správy úvěru ve vztahu k právům věřitele plynoucím ze smlouvy o úvěru v selhání nebo k samotné smlouvě o úvěru v selhání uzavřené se spotřebiteli;
- b) v případě, že obchodník s úvěry nemá v Unii bydliště ani sídlo nebo, nemá-li podle svého vnitrostátního práva sídlo, ústředí, jeho zástupce určený v souladu s čl. 19 odst. 1, není-li sám subjektem uvedeným v čl. 2 odst. 5 písm. a) bodě i) nebo iii) nebo správcem úvěru, určil subjekt uvedený v čl. 2 odst. 5 písm. a) bodě i) nebo iii) nebo správce úvěru, aby vykonávali správu úvěru ve vztahu k právům věřitele plynoucím ze smlouvy o úvěru v selhání nebo k samotné smlouvě o úvěru v selhání uzavřené s:
 - i) fyzickými osobami, včetně spotřebitelů a nezávislých pracovníků;
 - ii) mikropodniky a malými a středními podniky, jak jsou vymezeny v článku 2 přílohy doporučení Komise 2003/361/ES ⁽²³⁾.

Hostitelské členské státy mohou rozšířit požadavek stanovený v prvním pododstavci i na jiné smlouvy o úvěru.

2. Členské státy zajistí, aby se na obchodníky s úvěry nevztahovaly žádné další požadavky na nákup práv věřitele plynoucích ze smlouvy o úvěru v selhání nebo samotné smlouvy o úvěru v selhání kromě těch, které stanoví vnitrostátní předpisy přijaté k provedení této směrnice nebo platné právní předpisy v oblasti ochrany spotřebitele či smluvního, civilního nebo trestního práva. Členské státy zajistí, aby se na obchodníka s úvěry poté, co jsou na něj převedena práva věřitele plynoucí ze smlouvy o úvěru nebo samotná smlouva o úvěru, i nadále vztahovalo relevantní unijní a vnitrostátní právo, zejména v oblasti vymáhání smluv, ochrany spotřebitele, práv dlužníků, poskytování úvěrů, bankovního tajemství a trestního práva. Úroveň ochrany poskytovaná spotřebitelům a ostatním dlužníkům podle unijního a vnitrostátního práva i podle pravidel pro platební neschopnost nejsou převodem práv věřitele plynoucích ze smlouvy o úvěru nebo převodem samotné smlouvy o úvěru na obchodníka s úvěry dotčeny, aniž jsou dotčena vnitrostátní a mezinárodní pravidla pro cizí a vlastní směnky.

3. Touto směrnicí nejsou dotčeny vnitrostátní pravomoci týkající se rejstříků úvěrů, včetně pravomoci požadovat od obchodníků s úvěry informace o právech věřitele plynoucích ze smlouvy o úvěru nebo o samotné smlouvě o úvěru a jejím plnění.

4. Členské státy mohou obchodníkům s úvěry povolit, aby ke správě smluv o úvěru, které získali, využívali služeb fyzických osob. Tyto fyzické osoby podléhají vnitrostátnímu režimu regulace a dohledu a nevyužívají svobody poskytování správy úvěru v jiném členském státě stanovené touto směrnicí.

⁽²³⁾ Doporučení Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků a malých a středních podniků (Úř. věst. L 124, 20.5.2003, s. 36).

5. Členské státy zajistí, aby určený správce úvěru nebo subjekt uvedený v čl. 2 odst. 5 písm. a) bodě i) nebo iii) plnil jménem obchodníka s úvěry povinnosti obchodníků s úvěry podle odstavce 2 tohoto článku a podle článků 18 a 20. Není-li určen žádný správce úvěru ani subjekt uvedený v čl. 2 odst. 5 písm. a) bodě i) nebo iii), vztahují se tyto povinnosti nadále na obchodníka s úvěry nebo jeho zástupce.

Členské státy mohou požadovat, aby určený správce úvěru nebo subjekt uvedený v čl. 2 odst. 5 písm. a) bodě i) nebo iii) plnil jménem obchodníka s úvěry povinnosti, které pro obchodníky s úvěry stanoví vnitrostátní právo, a to i ve vztahu k odstavci 3 tohoto článku.

Článek 18

Využití správců úvěru nebo dalších subjektů

1. Pokud obchodník s úvěry nebo jeho případný zástupce určený v souladu s článkem 19 určí subjekt uvedený v čl. 2 odst. 5 písm. a) bodě i) nebo iii) nebo správce úvěru, aby vykonával správu úvěru ve vztahu k převedeným právům věřitele plynoucím ze smlouvy o úvěru v selhání nebo k samotné převedené smlouvě o úvěru v selhání, požadují členské státy, aby tento obchodník s úvěry nebo jeho zástupce informovali příslušné orgány svého domovského členského státu o totožnosti a adrese subjektu uvedeného v čl. 2 odst. 5 písm. a) bodě i) nebo iii) nebo správce úvěru nejpozději v den zahájení správy úvěru.

2. Pokud obchodník s úvěry nebo jeho případný zástupce určený v souladu s článkem 19 určí jiný subjekt než subjekt oznámený podle odstavce 1 tohoto článku, oznámí příslušným orgánům svého domovského členského státu nejpozději v den, kdy daná změna nastane, a uvede totožnost a adresu nového subjektu, jehož určil pro výkon správy úvěru ve vztahu k převedeným právům věřitele plynoucím ze smlouvy o úvěru v selhání nebo k samotné převedené smlouvě o úvěru v selhání.

3. Členské státy vyžadují od příslušných orgánů domovského členského státu obchodníka s úvěry, aby příslušným orgánům hostitelského členského státu, příslušným orgánům členského státu, v němž byl úvěr poskytnut, a příslušným orgánům domovského členského státu nového správce úvěru neprodleně zaslaly informace obdržené v souladu s odstavci 1 a 2.

Článek 19

Zástupce obchodníků s úvěry ze třetích zemí

1. Členské státy zajistí, aby v případě uzavření převodu práv věřitele plynoucích ze smlouvy o úvěru v selhání nebo samotné smlouvy o úvěru v selhání obchodník s úvěry, který nemá bydliště ani sídlo, nebo nemá-li podle svého vnitrostátního práva sídlo, ústředí v Unii, písemně určil zástupce, který má bydliště nebo sídlo nebo, nemá-li podle svého vnitrostátního práva sídlo, ústředí v Unii.

2. Vedle obchodníka s úvěry nebo namísto něho se příslušné orgány obrazejí na zástupce uvedeného v odstavci 1 ve všech otázkách týkajících se trvalého dodržování této směrnice a tento zástupce plně odpovídá za plnění povinností, které obchodníkům s úvěry ukládají vnitrostátní předpisy přijaté k provedení této směrnice.

Článek 20

Převod práv věřitele plynoucích ze smlouvy o úvěru v selhání nebo samotné smlouvy o úvěru v selhání obchodníkem s úvěry a informování příslušných orgánů

1. Členské státy vyžadují od obchodníka s úvěry nebo jeho případného zástupce určeného v souladu s článkem 19, který převádí práva věřitele podle smlouvy o úvěru v selhání nebo samotnou smlouvu o úvěru v selhání, aby příslušné orgány svého domovského členského státu dvakrát ročně informoval o identifikačním kódu právnické osoby (LEI) nového obchodníka s úvěry a jeho případného zástupce určeného v souladu s článkem 19, nebo pokud takový identifikační kód neexistuje, o:

- a) totožnosti nového obchodníka s úvěry nebo jeho případného zástupce určeného v souladu s článkem 19 nebo členů řídicího nebo správního orgánu nového obchodníka s úvěry nebo jeho zástupce a držitelů kvalifikované účasti v novém obchodníkovi s úvěry nebo jeho zástupci ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 36 nařízení (EU) č. 575/2013 a
- b) adrese nového obchodníka s úvěry nebo jeho případného zástupce určeného v souladu s článkem 19.

Kromě toho informuje obchodník s úvěry nebo jeho zástupce příslušné orgány svého domovského členského státu přinejmenším o:

- a) souhrnném nesplaceném zůstatku převáděných práv věřitele plynoucích ze smluv o úvěru v selhání nebo samotných převáděných smluv o úvěru v selhání;
- b) počtu a objemu převáděných práv věřitele plynoucích ze smluv o úvěru v selhání nebo samotných převáděných smluv o úvěru v selhání;
- c) tom, zda převod zahrnuje práva věřitele plynoucí ze smlouvy o úvěru v selhání nebo samotné smlouvy o úvěru v selhání uzavřené se spotřebiteli, a dalších případných aktiv, která zajišťují danou smlouvu o úvěru v selhání.

2. Příslušné orgány uvedené v odstavci 1 mohou požadovat, aby obchodníci s úvěry nebo jejich případní zástupci určení v souladu s článkem 19 poskytli informace uvedené v tomto odstavci čtvrtletně, kdykoli to příslušné orgány považují za nezbytné, mimo jiné s cílem lépe monitorovat vysoký počet převodů, k nimž může docházet během krizového období.

3. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány uvedené v odstavcích 1 a 2 neprodleně zaslaly informace obdržené podle uvedených odstavců příslušným orgánům hostitelského členského státu a příslušným orgánům domovského členského státu nového obchodníka s úvěry.

HLAVA IV

DOHLED

Článek 21

Dohled vykonávaný příslušnými orgány

1. Členské státy zajistí, aby správci úvěru a případní poskytovatelé správy úvěru, kteří externě zajišťují správu úvěru v souladu s článkem 12, trvale dodržovali vnitrostátní předpisy přijaté k provedení této směrnice a aby tyto činnosti podléhaly náležitému dohledu vykonávanému příslušnými orgány domovského členského státu za účelem posoudit toto dodržování.

2. Domovský členský stát obchodníka s úvěry nebo jeho případného zástupce určeného v souladu s článkem 19, zajistí, aby příslušné orgány uvedené v odstavci 1 tohoto článku odpovídaly za dohled nad plněním povinností stanovených v článku 10 a v člících 17 až 20 ve vztahu k obchodníkovi s úvěry nebo jeho případnému zástupci určenému v souladu s článkem 19.

3. Členské státy určí příslušné orgány odpovědné za plnění funkcí a povinností podle vnitrostátních předpisů přijatých k provedení této směrnice.

4. Určí-li členské státy více než jeden příslušný orgán podle odstavce 3, vymezí úkoly každého z nich a určí jeden z nich za jednotné kontaktní místo pro všechny potřebné výměny a interakce s příslušnými orgány domovského nebo hostitelského členského státu.

5. Členské státy zajistí zavedení vhodných opatření s cílem umožnit příslušným orgánům určeným podle odstavce 3 tohoto článku, aby od obchodníků s úvěry nebo jejich zástupců určených v souladu s článkem 19, od správců úvěru, od poskytovatelů správy úvěru, kteří pro správce úvěru externě zajišťují správu úvěru podle článku 12, od dlužníků a od jakýchkoli jiných osob nebo od veřejného orgánu dostávaly informace potřebné k:

- a) hodnocení trvalého dodržování požadavků stanovených ve vnitrostátních předpisech přijatých k provedení této směrnice;
- b) šetření případných porušení těchto požadavků;
- c) ukládání správních sankcí a nápravných opatření v souladu s vnitrostátními předpisy přijatými k provedení článku 23.

6. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány určené podle odstavce 3 měly odborné znalosti, zdroje, pracovní kapacitu a pravomoci potřebné pro plnění svých funkcí a povinností stanovených v této směrnici.

Článek 22

Úloha dohledu a pravomoci příslušných orgánů

1. Členské státy zajistí, aby příslušným orgánům domovského členského státu určeným podle čl. 21 odst. 3 byly svěřeny veškeré dohledové, vyšetřovací a sankční pravomoci nezbytné pro plnění jejich funkcí a povinností stanovených v této směrnici, včetně přinejmenším pravomoci:

- a) udělit nebo zamítnout udělení povolení podle článků 5 a 6;
- b) odejmout povolení podle článku 8;
- c) zakázat jakékoli činnosti představující správu úvěru;
- d) vykonávat kontroly na místě a na dálku;
- e) ukládat správní sankce a nápravná opatření v souladu s vnitrostátními předpisy přijatými k provedení článku 23;
- f) přezkoumat smlouvy o externím zajišťování činností uzavřené mezi správcí úvěru a poskytovateli správy úvěru v souladu s čl. 12 odst. 1;
- g) požadovat, aby správci úvěru odvolali členy svého řídicího nebo správního orgánu, pokud nesplňují požadavky stanovené v čl. 5 odst. 1 písm. b);
- h) požadovat, aby správci úvěru upravili nebo aktualizovali své vnitřní systémy správy a řízení a mechanismy vnitřní kontroly za účelem zajištění účinného dodržování práv dlužníků v souladu s právními předpisy, jimiž se řídí smlouva o úvěru;

- i) požadovat, aby správci úvěru upravili nebo aktualizovali své zásady za účelem zajištění zacházení s dlužníky s náležitou péčí a evidence a vyřizování stížností dlužníků;
- j) požadovat další informace o převodu práv věřitele plynoucích ze smlouvy o úvěru v selhání nebo samotné smlouvy o úvěru v selhání.

2. Členské státy zajistí, aby příslušným orgánům hostitelského členského státu určeným podle čl. 21 odst. 3 a členského státu, v němž byl úvěr poskytnut, pokud se tento stát liší od hostitelského a domovského členského státu, byly svěřeny veškeré pravomoci pro plnění jejich funkcí a povinností stanovených v této směrnici.

3. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány domovského členského státu za použití přístupu založeného na posouzení rizik vyhodnotily plnění požadavků stanovených v čl. 5 odst. 1 písm. e) až h) správcem úvěru.

4. Členské státy určí rozsah hodnocení uvedeného v odstavci 3 s přihlédnutím k objemu, povaze, rozsahu a složitosti činností dotčeného správce úvěru.

5. Příslušné orgány domovského členského státu informují příslušné orgány hostitelského členského státu, nebo členského státu, v němž byl úvěr poskytnut, liší-li se tento stát od hostitelského a domovského členského státu, o výsledcích hodnocení uvedeného v odstavci 3 na žádost jednoho z těchto příslušných orgánů, nebo považují-li to za vhodné příslušné orgány domovského členského státu. Podrobné údaje o všech uložených správních sankcích nebo přijatých nápravných opatřeních příslušné orgány domovského členského státu vždy předají příslušným orgánům hostitelského členského státu a případně členského státu, v němž byl úvěr poskytnut, liší-li se tento stát od hostitelského a domovského členského státu.

6. Členské státy zajistí, aby si příslušné orgány domovských a hostitelských členských států a členského státu, kde byl úvěr poskytnut, liší-li se tento stát od hostitelského a domovského členského státu, při provádění hodnocení uvedeného v odstavci 3 vyměňovaly veškeré nezbytné informace, které jim umožní plnit jejich funkce a povinnosti uložené touto směrnicí.

7. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány domovského členského státu mohly požádat správce úvěru, poskytovatele správy úvěru nebo obchodníka s úvěry či jeho zástupce určeného v souladu s článkem 19, který neplní požadavky vnitrostátních předpisů přijatých k provedení této směrnice, aby v rané fázi učinil veškerá potřebná opatření nebo kroky za účelem dodržování těchto předpisů.

Článek 23

Správní sankce a nápravná opatření

1. Aniž je dotčeno právo členských států stanovit trestní sankce, stanoví členské státy pravidla určující vhodné správní sankce a nápravná opatření, jež lze uložit alespoň v případech, že:
 - a) správce úvěru nedodržuje požadavek stanovený ve vnitrostátních předpisech přijatých k provedení článku 11 nebo uzavře dohodu o externím zajišťování činností v rozporu s vnitrostátními předpisy přijatými k provedení článku 12, nebo se poskytovatel správy úvěru, který externě zajišťuje správu úvěru, dopustí závažného porušení platných právních předpisů, včetně vnitrostátních předpisů přijatých k provedení této směrnice;
 - b) systém správy a řízení a mechanismy vnitřní kontroly správce úvěru podle čl. 5 odst. 1 písm. e) nezajišťují dodržování práv dlužníků a pravidel ochrany osobních údajů;
 - c) zásady správce úvěru nejsou vyhovující pro náležité zacházení s dlužníky podle čl. 5 odst. 1 písm. f);
 - d) vnitřní postupy správce úvěru podle čl. 5 odst. 1 písm. g) nezajišťují evidenci a vyřizování stížností dlužníků v souladu s povinnostmi uvedenými ve vnitrostátních předpisech přijatých k provedení této směrnice;

- e) obchodník s úvěry nebo jeho případný zástupce určený v souladu s článkem 19 neoznámí informace stanovené vnitrostátními předpisy přijatými k provedení článků 18 a 20;
- f) obchodník s úvěry nebo jeho případný zástupce určený v souladu s článkem 19 nedodrží požadavky vnitrostátních předpisů přijatých k provedení článku 17;
- g) obchodník s úvěry nedodrží požadavky vnitrostátních předpisů přijatých k provedení článku 19;
- h) úvěrová instituce neoznámí informace stanovené ve vnitrostátních předpisech přijatých k provedení článku 15;
- i) správce úvěru umožní jedné nebo více osobám, které nesplňují požadavky stanovené v čl. 5 odst. 1 písm. b), stát se členem jeho řídicího nebo správního orgánu nebo v nich setrvat;
- j) správce úvěru nedodrží požadavky stanovené ve vnitrostátních předpisech přijatých k provedení článku 24;
- k) obchodník s úvěry nebo případně správce úvěru každého ze subjektů uvedených v čl. 2 odst. 5 písm. a) bodě i) nebo iii) nedodržují vnitrostátní předpisy přijaté k provedení článku 10;
- l) správce úvěru přijme a drží peněžní prostředky od dlužníků, aniž by to bylo povoleno v členském státě v souladu s čl. 6 odst. 1 písm. b); nebo
- m) správce úvěru nedodrží požadavky stanovené ve vnitrostátních předpisech přijatých k provedení čl. 6 odst. 2.

2. Správní sankce a nápravná opatření uvedené v odstavci 1 musí být účinné, přiměřené a odrazující a musí zahrnovat alespoň:

- a) odnětí povolení k výkonu činností správce úvěru;
- b) příkaz správci úvěru nebo obchodníkovi s úvěry či jeho případnému zástupci určenému v souladu s článkem 19, aby porušení předpisů napravit, ukončil dané jednání a zdržel se jeho opakování;
- c) správní peněžité sankce.

3. Členské státy zajistí, aby byly správní sankce a nápravná opatření účinně uplatňovány.

4. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány při stanovení typu správních sankcí nebo nápravných opatření a výše správních peněžitých sankcí zohlednily relevantní okolnosti, jako jsou:

- a) závažnost a doba trvání porušení předpisů;
- b) míra odpovědnosti správce úvěru nebo obchodníka s úvěry či jeho případného zástupce určeného v souladu s článkem 19, který odpovídá za porušení předpisů;
- c) finanční síla správce úvěru nebo obchodníka s úvěry odpovědného za porušení předpisů, včetně pomoci odkazu na celkový obrát právnické osoby nebo roční příjem fyzické osoby;
- d) význam zisků dosažených nebo ztrát zamezených v důsledku porušení předpisů správcem úvěru nebo obchodníkem s úvěry či jeho případným zástupcem určeným v souladu s článkem 19, kteří odpovídají za dané porušení předpisů, pokud lze tyto zisky nebo ztráty určit;
- e) ztráty způsobené daným porušením předpisů třetím stranám, pokud je lze určit;
- f) úroveň spolupráce správce úvěru nebo obchodníka s úvěry, který odpovídá za dané porušení předpisů, s příslušnými orgány;
- g) předcházející porušení předpisů správcem úvěru nebo obchodníkem s úvěry či jeho případným zástupcem určeným v souladu s článkem 19, který odpovídá za dané porušení předpisů;
- h) všechny skutečné nebo potenciální systémové důsledky daného porušení předpisů.

5. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány mohly uplatnit správní sankce a nápravná opatření stanovené v odstavci 2 na členy řídicího nebo správního orgánu a na další osoby, které nesou podle vnitrostátního práva odpovědnost za dané porušení předpisů.
6. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány před přijetím jakéhokoli rozhodnutí, kterým se ukládají správní sankce nebo nápravná opatření stanovené v odstavci 2 tohoto článku, poskytly dotčenému správci úvěru nebo obchodníkovi s úvěry či jeho případnému zástupci určenému v souladu s článkem 19 možnost se k věci vyjádřit.
7. Členské státy zajistí, aby veškerá rozhodnutí o uložení správních sankcí nebo nápravných opatření uvedených v odstavci 2 byla řádně odůvodněna a aby bylo možné podat proti nim opravný prostředek.
8. Členské státy se mohou rozhodnout, že nestanoví pravidla pro správní sankce za porušení předpisů, na které se podle jejich vnitrostátního trestního práva vztahují trestní sankce. V tom případě sdělí členské státy Komisi příslušná ustanovení trestního práva.

HLAVA V

ZÁRUKY A POVINNOST SPOLUPRACOVAT

Článek 24

Stížnosti

1. Členské státy zajistí, aby správci úvěru zavedli a udržovali účinné a transparentní postupy pro vyřizování stížností obdrženy od dlužníků.
2. Členské státy zajistí, aby správci úvěru vyřizovali stížnosti dlužníků bezplatně a aby stížnosti a opatření přijatá k jejich řešení evidovali.
3. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány zavedly a uveřejnily postup, podle něhož vyřizují stížnosti dlužníků týkající se obchodníků s úvěry, správců úvěru a poskytovatelů správy úvěru, a aby tyto stížnosti byly řešeny neprodleně po obdržení.

Článek 25

Ochrana osobních údajů

Zpracovávání osobních údajů pro účely této směrnice se provádí v souladu s nařízeními (EU) 2016/679 a (EU) 2018/1725.

Článek 26

Spolupráce příslušných orgánů

1. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány uvedené v člancích 8, 13, 14, 15, 18, 20 a 22 vzájemně spolupracovaly vždy, když je to potřebné pro plnění jejich funkcí a povinností nebo výkon jejich pravomocí podle vnitrostátních předpisů přijatých k provedení této směrnice. Tyto příslušné orgány rovněž koordinují svá opatření, aby předešly případnému zdvojení a překrývání při výkonu pravomocí dohledu a správních sankcí a nápravných opatření na přeshraniční případy.
2. Členské státy zajistí, aby si příslušné orgány na žádost vzájemně neprodleně poskytovaly informace potřebné pro výkon svých funkcí a povinností podle vnitrostátních předpisů přijatých k provedení této směrnice.

3. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány, které dostávají důvěrné informace v rámci plnění svých funkcí a povinností podle této směrnice, používaly tyto informace pouze během výkonu svých funkcí a povinností podle vnitrostátních předpisů přijatých k provedení této směrnice. Na výměnu informací mezi příslušnými orgány se vztahuje povinnost zachovávat služební tajemství uvedená v článku 76 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/65/EU ⁽²⁴⁾.
4. Členské státy stanoví, že všechny osoby, které pracují nebo v minulosti pracovaly pro příslušné orgány, a auditoři a odborníci jednající jménem příslušných orgánů jsou vázáni služebním tajemstvím.
5. Členské státy přijmou nezbytná správní a organizační opatření k usnadnění spolupráce podle tohoto článku.
6. EBA usnadňuje výměnu informací mezi příslušnými orgány v členských státech a podporuje jejich spolupráci.

HLAVA VI

Změny

Článek 27

Změny směrnice 2008/48/ES

Směrnice 2008/48/ES se mění takto:

- 1) Vkládá se nový článek, který zní:

„Článek 11a

Informace o změně podmínek úvěrové smlouvy

Aniž jsou dotčeny jiné povinnosti stanovené v této směrnici, členské státy zajistí, aby věřitel před změnou podmínek úvěrové smlouvy sdělil spotřebiteli tyto informace:

- a) jasný popis navrhovaných změn a, je-li to relevantní, zda je nutný souhlas spotřebitele nebo jde o změny provedené ze zákona;
- b) časový rámec pro zavedení změn uvedených v písmeni a);
- c) prostředky dostupné spotřebiteli pro podání stížnosti ohledně změn uvedených v písmeni a);
- d) lhůtu stanovenou pro podání takové stížnosti;
- e) název a adresu příslušného orgánu, u něhož může spotřebitel takovou stížnost podat.“

- 2) Vkládá se nový článek, který zní:

„Článek 16a

Prodlení spotřebitele a vymáhání

1. Členské státy vyžadují, aby věřitelé měli náležité zásady a postupy k tomu, aby se ve vhodných případech snažili před zahájením řízení o vymáhání pohledávky postupovat s přiměřenou shovívavostí. Tato opatření shovívavosti zohledňují mimo jiné situaci, v níž se spotřebitel nachází, a mohou mimo jiné spočívat v:

- a) úplném nebo částečném refinancování úvěru;

⁽²⁴⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/65/EU ze dne 15. května 2014 o trzích finančních nástrojů a o změně směrnic 2002/92/ES a 2011/61/EU (Úř. věst. L 173, 12.6.2014, s. 349).

b) změně stávajících podmínek úvěru, což může mimo jiné zahrnovat:

- i) prodloužení doby splácení úvěru;
- ii) změnu druhu úvěru;
- iii) odložení úhrady celé splátky nebo její části na určitou dobu;
- iv) změnu úrokové sazby;
- v) nabídku dočasného přerušení splácení úvěru;
- vi) částečné splácení;
- vii) změnu měny;
- viii) částečné odpuštění a konsolidaci dluhu.

2. Seznamem možných opatření shovívavosti uvedeným v odst. 1 písm. b) nejsou dotčena pravidla stanovená ve vnitrostátním právu a nevyžaduje se, aby členské státy všechna tato opatření ve svém vnitrostátním právu zavedly.

3. Členské státy mohou vyžadovat, aby v případě, že věřitel může stanovit a uložit spotřebiteli poplatky z prodlení, nebyly tyto poplatky vyšší, než je nezbytné k náhradě nákladů, které věřiteli v důsledku selhání vznikly.

4. Členské státy mohou povolit, aby věřitelé uložili spotřebiteli v případě prodlení další poplatky. V takovém případě stanoví členské státy pro tyto poplatky horní hranici.“

3) V článku 22 se odstavec 1 nahrazuje tímto:

„1. Pokud tato směrnice obsahuje harmonizovaná ustanovení, nesmějí členské státy ve svém vnitrostátním právu zachovávat ani zavádět ustanovení odchylná od ustanovení této směrnice. Ustanovení čl. 16a odst. 3 a 4 však nebrání členským státům, aby v zájmu ochrany spotřebitelů zachovaly nebo zavedly přísnější ustanovení.“

Článek 28

Změny směrnice 2014/17/EU

Směrnice 2014/17/EU se mění takto:

1) Vkládá se nový článek, který zní:

„Článek 27a

Informace o změně podmínek smlouvy o úvěru

Aniž jsou dotčeny jiné povinnosti stanovené v této směrnici, členské státy zajistí, aby věřitel před změnou podmínek smlouvy o úvěru sdělil spotřebiteli tyto informace:

- a) jasný popis navrhovaných změn a, je-li to relevantní, zda je nutný souhlas spotřebitele nebo jde o změny provedené ze zákona;
- b) časový rámec pro zavedení změn uvedených v písmeni a);
- c) prostředky dostupné spotřebiteli pro podání stížnosti ohledně změn uvedených v písmeni a);
- d) lhůtu stanovenou pro podání takové stížnosti;
- e) název a adresu příslušného orgánu, u něhož může spotřebitel takovou stížnost podat.“

2) Článek 28 se mění takto:

a) odstavec 1 se nahrazuje tímto:

„1. Členské státy vyžadují, aby věřitelé měli náležité zásady a postupy k tomu, aby se ve vhodných případech před zahájením řízení o vymáhání pohledávky postupovat s přiměřenou shovívavostí. Tato opatření shovívavosti zohledňují mimo jiné situaci, v níž se spotřebitel nachází, a mohou mimo jiné spočívat v:

- a) úplném nebo částečném refinancování úvěru;
- b) změně stávajících podmínek úvěru, což může mimo jiné zahrnovat:
 - i) prodloužení doby splácení úvěru;
 - ii) změnu druhu úvěru;
 - iii) odložení úhrady celé splátky nebo její části na určitou dobu;
 - iv) změnu úrokové sazby;
 - v) nabídku dočasného přerušení splácení úvěru;
 - vi) částečné splácení;
 - vii) změnu měny;
 - viii) částečné odpuštění a konsolidaci dluhu.“;

b) vkládá se nový odstavec, který zní:

„1a. Seznamem možných opatření shovívavosti uvedeným v odst. 1 písm. b) nejsou dotčena pravidla stanovená ve vnitrostátním právu a nevyžaduje se, aby členské státy všechna tato opatření ve svém vnitrostátním právu zavedly.“

3) Vkládá se nový článek, který zní:

„Článek 28a

Postoupení práv věřitele nebo samotné smlouvy o úvěru

1. Jsou-li práva věřitele plynoucí ze smlouvy o úvěru nebo samotná smlouva o úvěru postoupeny třetí straně, může spotřebitel uplatnit vůči postupníkovi veškeré právní prostředky, které měl k dispozici vůči původnímu věřiteli, včetně vzájemného započtení pohledávek, pokud je v dotčeném členském státě povoleno.

2. Spotřebitel musí být o postoupení uvedeném v odstavci 1 vyrozuměn, s výjimkou případů, kdy původní věřitel po dohodě s postupníkem i nadále spravuje úvěr ve vztahu ke spotřebiteli.“

HLAVA VII

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 29

Výbor

1. Komisi je nápomocen výbor. Tento výbor je výborem ve smyslu nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ⁽²⁵⁾.

2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 4 nařízení (EU) č. 182/2011.

⁽²⁵⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13).

Článek 30

Hodnocení

1. Do 29. prosince 2026 Komise provede hodnocení této směrnice a předloží Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru zprávu o hlavních zjištěních. Toto hodnocení obsahuje alespoň následující:

- a) počet povolených správců úvěru v Unii a počet správců úvěru poskytujících své služby v hostitelském členském státě;
- b) počet práv věřitele plynoucích ze smluv o úvěru v selhání nebo samotných smluv o úvěru v selhání nakoupených od úvěrových institucí obchodníky s úvěry, kteří mají bydliště nebo sídlo, nebo nemají-li podle vnitrostátního práva sídlo, ústředí ve stejném členském státě jako úvěrová instituce, nebo v jiném členském státě než úvěrová instituce, nebo mimo Unii;
- c) posouzení existujících rizik praní peněz a financování terorismu spojených s činnostmi prováděnými správci úvěru a obchodníky s úvěry;
- d) posouzení spolupráce mezi příslušnými orgány podle článku 26.

2. Pokud jsou při hodnocení zjištěny značné problémy týkající se fungování této směrnice, uvede se ve zprávě, jak Komise zamýšlí zjištěné problémy řešit, včetně postupu a harmonogramu případné revize.

Článek 31

Ustanovení o přezkumu

Aniž jsou dotčeny legislativní výsady Evropského parlamentu a Rady, předloží Komise 29. prosince 2023 Evropskému parlamentu a Radě zprávu o:

- a) přiměřenosti regulačního rámce, pokud jde o případné zavedení stropů pro poplatky vyplývající ze selhání, které se vztahují na smlouvy o úvěru uzavřené s:
 - i) fyzickými osobami za účely spojenými s obchodem, podnikáním nebo povoláním těchto fyzických osob;
 - ii) mikropodniky a malými a středními podniky ve smyslu článku 2 přílohy doporučení 2003/361/ES;
 - iii) jakýmkoli dlužníkem, pokud za úvěr ručí fyzická osoba nebo je zajištěn majetkem fyzické osoby;
- b) relevantních aspektech, včetně potenciálních opatření shovívavosti, smluv o úvěru uzavřených s:
 - i) fyzickými osobami za účely spojenými s obchodem, podnikáním nebo povoláním těchto fyzických osob;
 - ii) mikropodniky a malými a středními podniky ve smyslu článku 2 přílohy doporučení 2003/361/ES;
 - iii) jakýmkoli dlužníkem, pokud za úvěr ručí fyzická osoba nebo je zajištěn majetkem fyzické osoby;
- c) o potřebě a proveditelnosti vypracování prováděcích nebo regulačních technických norem nebo dalších vhodných prostředků na zavedení společných formátů pro podávání zpráv pro sdělení dlužníkům podle čl. 10 odst. 2 a o opatřeních shovívavosti.

Ve vhodném případě se ke zprávě uvedené v prvním pododstavci připojí legislativní návrh.

Článek 32

Provedení

1. Členské státy přijmou a zveřejní právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí do 29. prosince 2023. Znění těchto předpisů neprodleně sdělí Komisi.

2. Členské státy budou předpisy uvedené v odstavci 1 používat ode dne 30. prosince 2023.

Odchylně od prvního pododstavce se subjektům, které již v souladu s vnitrostátním právem vykonávají správu úvěru ke dni 29. června 2024, povoluje nadále vykonávat tuto správu ve svém domovském členském státě do 30. prosince 2023 nebo do dne, kdy získají povolení v souladu s touto směrnicí, podle toho, co nastane dříve.

Členské státy, které již pro správu úvěru zavedly režimy, jež jsou rovnocenné nebo přísnější než režimy stanovené touto směrnicí, mohou povolit subjektům, které již vykonávají činnosti spojené se správou úvěrů podle těchto režimů ke dni 30. prosince 2023, být automaticky uznány jako povolení správci úvěru vnitrostátními předpisy přijatými k provedení této směrnice.

3. Předpisy uvedené v odstavci 1 přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnicí, nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.

4. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 33

Vstup v platnost

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Článek 34

Určení

Tato směrnice je určena členskými státům.

Ve Štrasburku dne 24. listopadu 2021.

Za Evropský parlament
předseda
D. M. SASSOLI

Za Radu
předseda
A. LOGAR